

De Biologische tentoonstelling te Amsterdam. — Het Heimans-diorama. — Koekoeksmanieren. — De burgeroorlog in Polen. — De Tweede Radio-Salon te Scheveningen. — Het A. J. C.-kamp.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 47 (21) 13DE JAARGANG
27 Mei 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f1.95. Franco per post f2.20

EEN ONGEWOON ZITJE

Een Duitsch variété-artist beklom, om zich in goede conditie te houden, den Dom te Berlijn en maakte op duizelingwekkende hoogte een aantal acrobatische toeren. Wij kiekten den waaghals op zijn „hoogtepunt”.

KOEKOEKSMANIEREN!

DOOR W. POTTUM

„Koekoek-koekoek-koekoek!”
Koekoek.

Onder de duizenden lezeressen en lezers van Panorama zijn er wellicht slechts enkele honderden, die ooit den koekoek hoorden roepen, niet meer dan eenige tientallen zullen hem gezien hebben. Geen wonder. De koekoek is niet bijster gesteld op gezelschap, noch van vogels, minder nog van menschen en in de stadstuinen zult gij hem maar zelden hooren aankondigen dat de Lente is gekomen.

Is de koekoek, vooral voor stedelingen, vrijwel een onbekende, kleine broer of zus zullen u wel weten te vertellen, dat de koekoek te lui is om een eigen nest te bouwen en dat de koekoeken 'r ei stiekem leggen in het nestje van andere vogels, die dat dan maar moeten uitbroeden en later den gulzigen jongen koekoek verzorgen en te eten geven ten koste van hun eigen kroost.

„Hoe” de koekoeken daarbij te werk gaan zullen broer of zus al evenmin weten als de meesten uwer, naar ik durf veronderstellen; dat „hoe” is zoo eigenaardig, dat ik niet kan nalaten er even uw aandacht voor te vragen!

U weet natuurlijk dat de kleinere trekvogels bij voorkeur des nachts uit verre, warmere streken naar hier komen gevlogen om niet ten prooi te vallen aan allerlei roofvogels, vooral zeemeeuwen. Zoo haastte zich dan ook bij nacht een koekoek over onze grenzen om zoo spoedig mogelijk de hem bekende omgeving te bereiken, waar hij het vorige jaar voor het eerst zijn roep liet hooren. Onze koekoek heeft haast, hij wil andere koekoeken vòòr zijn, hij wil de eerste wezen om reeds gearriveerde koekoekinnetjes het hof te maken.

Nauwelijks uitgerust, is hij den volgenden morgen reeds voor dag en voor dauw in de weer, gunt zich nauwelijks tijd zijn toilet te maken of te ontbijten of daar schalt reeds zijn roep „koekoek-koekoek-koekoek!”

Zullen andere koekoeken hem uitdagend antwoord geven, zal, wat hem heel wat aangener zou zijn, een vrijlustig koekoeksvrouwje hem tot zich lokken? Scherp luistert hij toe en dit is wel noodig ook, immers, de vrouwtjeskoekoek kan hem niet luid een „koekoek!” terug doen hooren, het geluid dat een lokkende koekoekshen maakt, is niet beter te vergelijken dan bij het borrelend geluid van kokend water.

Herhaalde malen laat onze koekoek zijn roep hooren, verwisselt eens van boom. . . daar krijgt hij antwoord. . . van een „zij”. . . reeds heeft hij haar ontdekt ook. . . koket kleppend met de vleugels laat ze nu en dan haar lokstem hooren. . . zich oogenschijnlijk weinig bekommerend om een drietal mannetjes-koekoeken, die in haar onmiddellijke nabijheid in een verwoed gevecht zijn gewikkeld. Dáárom hoorde onze koekoek geen strijdkreet van mededingers, zij hadden wel wat anders te doen! Zonder zich ook maar een moment te bedenken, mengt hij zich in den strijd en hakt er met zijn snavel op in van wonder en geweld. . . Hij weet het maar al te goed. . . het hennetje wil dat er om haar gevochten wordt. . . alleen de overwinnaar heeft „kans” bij haar.

Zoo” strijden dan vier mannetjes om één vrouwje een gevecht op leven en dood, wat niet te verwonderen is als ik u verklap dat koekoekinnetjes schaarsch, dat er zoo ongeveer zes maal meer mannetjes- dan vrouwtjeskoekoeken zijn. Als een onuitwarbaar kluwen tollende vechtersbazen door de lucht om en om, veeren vliegen naar alle zijden, dàn. . . waarom schichtig het hennetje plots schuw weg, zonder haar ridders voor naderend gevaar te waarschuwen? Onder het uitstooten van schelle kreten komen een koppel lijststers aangestormd om zich op het vechtend kluwen te werpen. . . het leken wel kogels. . . geducht geven ze er den koekoeken met hunne scherpe snavels van langs, die reeds, onder het uitstooten van angstkreten naar alle zijden een goed heenkomen zoeken, nog achtervolgd door de felle lijststers, die jubelende overwinningskreten uitstooten.

De koekoek moge een geweldig strijder zijn als het gaat tusschen soortgenooten, tegenover andere vogels gedraagt hij zich meer dan laf. . . Neem die lijststers eens: zij zijn bijkans de helft kleiner dan een koekoek!

De koekoek heeft geen vrienden in de vogelwereld, zelfs het kleine grut kan hem niet uitstaan, omdat hij te veel weg heeft in vorm en kleur van hun aartsvijand, den sperwer.

Wat ónzen koekoek aangaat, hij was het eerst van den schrik bekomen, de fortuin was met hem, hij had een schuilplaats opgezocht in de onmiddellijke nabijheid van het hennetje. . . zij liet haar lokstem hooren. . . de andere mededingers waren in geen velden of wegen te bekennen. . . met een „zij kregen elkaar!” heeft mijn koekoekromannetje een bevredigend slot.

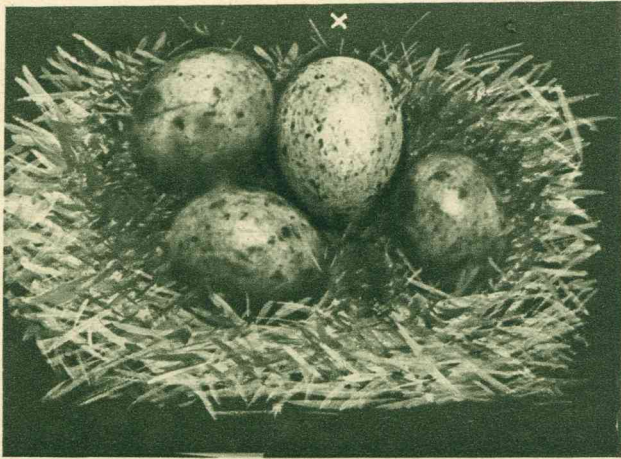
Drie weken later:

Onzen koekoek vinden wij terug in een hoogen eik, vroolijk klinkt zijn „koekoek-koekoek!” Onder en rond den eik is het een waar vogelparadijs, overdadig is de bodem bekleed met sappig gras, fluweelzacht mos, bloemen geuren overal, het heestergewas lijkt als geschapen om er nestjes in te bouwen. Vogels van diverse pluimage vliegen dan ook af en aan, vinken, pimpels, roodborstjes, winterkoninkjes. . . te veel om op te noemen. . . allen hebben het over-overdruk. . . Is het geen

broedtijd? Onze koekoek werpt zoo nu en dan een blik op het drukke gedoe onder hem, niet ver van hem vandaan zit zijn hennetje, niet hetzelfde waarmee hij daarstraks minnekoosde, die heeft al weer lang een anderen koekoek. . .

Trouw?

Dáár moet u bij de koekoeken niet mee aankomen!

Éen koekoeksei (x) in een nest met grasmusscheneieren.

Onze koekoek dan en zijn hennetje werpen niet alleen steelsche blikken naar omlaag, naar de vogelwereld beneden hen, met elkaar wisselen ze als het ware blikken van ver-

Terwijl de koekoek achtervolgd wordt, legt het hennetje snel haar ei in het nest.

standhouding. Zij hebben een nog al lastig probleem op te lossen: de tijd is gekomen dat het hennetje een ei gaat leggen, een „eigen huis” heeft ons koekoekspaar niet, het

Éen jonge koekoek in het nest van een grasmusch.

hennetje zal haar ei moeten deponeren in een der nesten daar omlaag. . . maar hoe?

Alle nesten zijn bezet met broedende vogels. . . man-lief moet haar helpen!

Zij waarschuwt hem met een bijzonder geklok, hij begrijpt dat de tijd van handelen is gekomen. . . pijlsnel duikt hij omlaag en begint over de nesten der broedende schare te zwermen, zijn vleugels raken de broedende vogels bijkans.

Als een sperwer, of wat daar in vogelooogen bedrieglijk op lijkt, hun broedsel van zoo nabij bedreigt, vliegt alles op om den koekoek te lijf te gaan. . . Zij doen juist wat in de bedoeling lag der slimme koekoeken!

Hoewel onze pseudo-sperwer veel sneller kan vliegen dan de hem aanvallende vogeltjes, vliegt hij zóó langzaam, dat ze hun jacht niet opgeven, maar hem bij kunnen houden, hij stelt zich aan of hij in duizend vreezen is, stoot angstkreten uit, intusschen de vogels al verder en verder van hunne nesten lokkend.

Nu neemt het hennetje fluks haar kans waar, met haar ei, dat ze zoeven gelegd heeft, in haar bek, spoedt zij zich naar het nest van een grasmusch. Zes eitjes liggen er in. Ging ze nu overhaastig haar ei daarbij leggen zonder meer, dan zou het musschenpaar dit aanstonds ontdekken, niet wijl zoo'n grasmusch „tellen” kan, maar de meerdere ruimte door de zeven eieren ingenomen zouden haar ver-raden dat er iets niet in orde was.

Nadat mama-koekoek dus haar eigen ei (dat bedrieglijk in kleur overeenkomt met de eitjes der grasmussen, alleen iets grooter is en ronder) een plaatsje heeft gegeven, kaapt zij één musschen-ei uit het nest. . . vliegt er een eindje mee weg, om het dan stuk te pikken en zich goed te laten smaken.

Na dit laatste bedrijf vliegt ze haar helper in den nood achterop. Als onze koekoek haar bemerkt, ziet hij aan haar, dat de zaak in orde is. . . Zij hebben elkaar nu niet meer noodig. . . Papa en mama gaan ieder huns weegs. . . de grasmuschjes zullen wel voor hun kind zorgen. . . Zóó zijn koekoeksmanieren.

De Buren hebben een Auto.

door Amy Vorstman-Ten Have

„Nou, ennik hepput sellef gesien. . .” streed mevrouw Amalia en blies met vinnig getuite lipjes in 'r kopje thee. „Och mensch. . . je zanikt!” geeuwde haar wederhelft en vouwde behaaglijk z'n worstvingertjes op z'n buikje. „Dat kán ommers niet. . . dat kèn niet. . .” herhaalde hij nog eens beslist als zette hij de mogelijkheid verre van zich.

„Zanik ik. . . ? zanik ik. . . ?” stooft mevrouw Amalia rood van kwaadheid op. „Nou. . . dan maar zaniken hoor. . . en toch issut soo. . . ik seg je: se hebbe 'n auto. . . Jes. . . hoor je me? ik seg: se hebbe 'n auto. . . !”

„Vrouw. . . vergaap je niet an 'n ander se weelde. . . !” sprak meneer Jesaja van Vooren en hij trok een gezicht alsof het hem heusch niets kon schelen. Maar innerlijk was hij er toch niet heelemaal gerust op.

„Al hadde se n'n autobus. . . hi. . . hi!” grapte hij. „Wat gaat ons dat an. . . ? Hebbe wij er wat mee te make. . . ? Nee ommers! Nou dan. . . !”

Mevrouw Amalia, ontdaan van den luister van het schokkende bericht, zat gemelijk uit het raam te staren.

Die Jes ook. . . nooit kon je die man ereis wat an z'n verstand brenge. . . hij dee gewoon of je zat te liege. . . of je zóó maar zat te liege. . . 't was om het te besterreve van kwaadheid. . .

Asse 't nou toch met 'r eigeste ooge had gezien. Maar ze snapte het wel. . . Jes kon niet velen, dat die rijk geworden slager nou opeens zoo dik deed en zijlui deelen altoos maar zoo gewoontjes. . . Die nare dikke Burk met z'n spichtige vrouw. . . ze groetten altijd zoo liefjes. . . maar zij, mevrouw Amalia van Vooren, bedankte er lekker voor om daar mee om te gaan. . . juffrouw Burk. . . de vrouw van dat spekslagertje. . . nee, dàn Jes, die altijd op 'n groot en deftig kantoor was geweest. . . dat was toch héél wat anders. . . Glunder keek ze naar haar wederhelft en eventjes vergat ze, dat ze eigenlijk kwaad op hem was. Dan dacht ze opeens weer aan den auto. . .

Ze zou lekker blijven zitten, hier vlak voor het raam en asse ze dan thuis kwamen en ze wouen groeten, ompres netuurlijk om die auto, dat vat-je, dan zou zij doen of ze niks zag. . . net goed. . .

„Mefrau. . . komp u effe om de lappies?” kwam Sofie, het dagkind, om den hoek van de deur.

Mevrouw Amalia, wier vette oogjes naastglijg den overkant beloerden, knikte afwezig: „Kom sóó. . .”

Na tien minuten stak Sofie wederom haar sproetenbakkesje om de deur: „Mefrau. . . komp u nou. . . ?”

Mevrouw Amalia stond op. . . deed drie passen naar de deur en hoorde een auto toeteren. IJlings vloog zij weer in haar stoel voor 't raam.

„Ga naar je keuke Sefie,” gebod zij zonder naderen uitleg.

Verbaasd bleef ‚Sefie’ bij de deur staan en wriemelde aan 't omgeslagen schortepunt.

„Wat sallemme nou ete. . . ?” bromde ze binnensmonds.

Met een ruk vloog de heer Jesaja van Vooren overeind, spiedde uit het raam en zakte dan weer terug in zijn stoel als bestond er buiten niets wat zijn aandacht waardig zou kunnen zijn.

Met een driftig gebaar stond mevrouw Amalia op. Ze kwam echter niet verder dan de tafel. . .

Zwaar rolde buiten een bestelauto voorbij.

Met een half gesmoorden kreet vloog mevrouw Amalia

terug in haar stoel. — „Se bin kepleet mal met se beije . . . ze lijke wel vastgeplakt an de rame . . . Mijn-e-biet . . . dan maar geen lappies . . . !” Onhoorbaar slofte het kind de kamer uit en besloot in het zijkamertje voor het raam te gaan kijken wat er buiten voor hevige interessants voorviel. Maar rustig en leeg in eentonige middagstilte lag de saaië straat.

„Ze hep vast koliek . . .” besloot Sofie en keerde terug naar d'r keuken en bestaarde somber de rauwe lapjes . . .

Dat zou f'navend weer 'n' latertje worden . . . dan ha'je thuis de heibel weer . . . 't was gewoon peste om daar nou voor dat raam te zitten en niet op tijd annet ete te beginne . . . maar zij verdraaide-n-et . . . se smeerde n'm secuur assut 'r tijd was . . . sou je sien . . . lekker !

Na een kwartier werd er binnen gebeld . . .

„Sofie . . .” sprak mevrouw Amalia plechtig, „vandaag . . . hm . . . vandaag mag jij de lapjes us alleinig doen . . .”

„Da's me werrek niet . . .”

wou 't kind net uitvallen, toen ze opeens dacht aan het „kouwe prakkie” in de bordenkast en al de lepels vette jus die zij er over heen zou gieten . . . alleenheerschappij in de keuke . . . ! ! gommenikkie . . . om je vol te ete . . .

„Jewel . . .” mompelde ze haastig en schichtigde de deur uit.

„Sefie . . . !” klonk het gebiedend.

„Blief-u ?” kwam Sofie onwillig.

„Kêje nie wachte tot ik uitgesproken bin ?” bitste mevrouw Amalia.

„U see ommers niks meer, ” dee Sofie verontwaardigd.

„Ik gông wat zegge . . .” kwam mevrouw Amalia gewichtig.

„Mal prentboek . . . ! waarschouw dan as je asem gaat geve . . .” dacht het kind kwaad. Maar de gedachte aan de jus . . . aan de heerlijke vette bruine jus, waarvan ze nooit meer dan een schraal lepeltje vol kreeg, deed haar zwijgen.

„Zei je wat ?” snibbigde mevrouw Amalia fel.

„U gong ommers wat zegge . . . nou d'r wacht ik op . . .” Wrede spotlust glom in de stekende groene oogen — D'r had je 't nou al . . . ze wist g'n eens meer wat ze had wille segge . . . 't was puur sarre . . . anders niks . . . As 't nou nog lang duure nam ze 'n stoel . . .

„Twéé koppies water bij de jus . . . en niet méér . . . verstaan ? . . .” herinnerde mevrouw Amalia zich.

„Jewel . . .” dee 't kind gemelijk en sloeg de deur achter zich dicht.

Weldra drongen heftige bakgeuren van uit de keuken de kamer binnen.

„Hemeltje . . .” steunde mevrouw Amalia, „ze gebruikt vast meer dan twee eetlepels boter” . . . haar neusvleugels trilden . . . „ze zal toch niet de goeie boter . . . ?”

Ze kon haast niet meer blijven zitten . . . maar het raam in den steek laten zou ze tot geen prijs. Haar nieuwsgierigheid won het en haar felle lust om te triomfeeren over Jes . . . om het : „zie-je-nou-wel-da'k-gelijk-had . . .”

Na een poosje begon zij haar middagwandelinetje te missen. Stijf van het ongewoon lange zitten, ond'ge suf en slaperig. Ongemerkt dutte ze in . . .

Tegenover haar sliep de heer Jesaja van Vooren den slaap des rechtvaardigen renteniers . . .

Na een half uur werd mevrouw Amalia huiverig en kregelig wakker . . . daar had zij zoowaar geslapen . . . Ergens in haar denken hing een rest van een schurend, knarsend geluid, dat haar had doen ontwaken . . . Zij knipperde naar

den overkant . . . daar had je ze . . . ! ! daar waren ze in de nieuwe auto . . . Burk annet stuur en z'n vrouw er naast . . .

„Jes . . . ! Jes dan toch . . . !” opgewonden schudde ze hem bij z'n arm . . . „man, wor dan toggus wakker . . . zie-je-nou-wel-da'k-gelijk-heb . . . !” als een bevrijdende roep schalde het uit haar mond.

Na een week kwam juffrouw Burk met een allerzoetsappigst

Het idyllisch boerenbedrijf

Een kijkje op een boerderij te Beetsterzwaag (Fr.), tijdens het melkuur.

gezicht een net geleende zaag terugbrengen. Al dadelijk bracht zij het gesprek op mee wachten —

„Wie 't breed heeft . . . laat 't breed hangen . . . !” sprak de heer Jesaja stekelig.

Mevrouw Amalia zweeg in alle talen en staarde als gehypnotiseerd door het raam naar buiten . . .

„En nou kwam ik eigenlijk us vrage . . . of meneer en de juffrouw zin hebbe in 'n tochie . . .” dee juffrouw Burk lief.

„De juffrouw . . . !” mevrouw Amalia barstte bijna.

April . . .” vermaande mevrouw Amalia, die onherkenbaar van de vele mantels en doeken reeds klaar stond met in iedere hand een roodfluweelen canapé-kussen.

„Wat moet dat ?” vroeg de heer Jesaja verwonderd. „Nou — voor 't schudden netuurlijk . . . denk je dat zoo'n ding niet schudt . . .”

'n Beetje zenuwachtig-opgewonden daalde het dik-omwoelde echtpaar de trap af met oogen als theeschotels nagestaard door Sofie, die de „engigheid” van het geval niet opkon.

„Buite viele de mosse uit de boome — en zijlui gaan uit als gestoofde biete . . . !”

Verstolen blikken uit het raam lichtten haar alras in.

„Gommenikkie . . . meheer en mefrau met die gekke Burreke in dat blikke cacaobussie ! — 't was om je te begillegiere . . . 't leekent wel of ze sóó naar deNoordpool toe rejel!”

Het „cacaobussie” deed z'n plicht en rolde vroolijk langs 's Heeren wegen.

Al zaten ook de heer en mevrouw Jesaja van Vooren met gezichten van „wa's-dáár-nou-an ?” — zij genoten . . . ontegenzeggelijk en onloochenbaar : zij genóten met volle teugen van den streelenden zoelen wind, van het deinende voortglijden en de ongewone emotie. Maar 't zou anders worden . . .

Tusschen landelijke weiden werd stilgehouden bij een klein caféetje.

Burk zette den motor af en men steeg uit om iets te gaan gebruiken.

Na een kwartiertje ging het weer verder . . . of juister gezegd, het zou gaan maar 't ging niet.

Onwrikbaar stond de auto . . .

„Toe nou, Sieors f'ruit nou, ”

drong juffrouw Burk met 'n hooge zenuwstem. „Manne binne ruste kindere met 'n nieuw stuk speelgoed met zoes . . . ze ruste niet voor ze-n-et stuk gedraaid hebbe . . . Toe nou . . .” jachtte ze . . .

Sieors trok en duwde aan alle handles tegelijk, hij rukte, draaide an 't stuur . . . schopte ergens tegen.

„Geef nou gas . . . stommerd !” giftigde juffrouw Burk, die de lessen van de chauffeursschool met vrucht gevolgd had.

Brrrr . . . br . . . brr . . . brrrr . . . bèng . . . knal-sputterde de motor.

„Heer in den Hemel . . . !” klonk het gesmoord vanuit de doeken van mevrouw Amalia van Vooren.

De wagen stond . . . onbeweeglijk . . .

Zenuwachtig morrelde Burk ergens aan. Brr . . . rr . . . r . . . sssss . . . ss . . . pàng . . .

Een schok deed allen opvliegen . . . toen stond men weer.

„We salte-n'm effe motte hellepe . . .” verklaarde Burk en stapte uit. „Komp u d'r mur uit . . .” noodde hij vriendelijk.

Op onbegrijpelijke wijze waren overal en nergens een aantal belangstellende toeschouwers vandaan gekomen, die een wijden kring vormden om het gestrande gezelschap en luide hun meeningen ten beste gaven.

Burk zette z'n zwaren schouder tegen de carrosserie . . .

Juffrouw Burk was dadelijk aan zijn zij . . . haar kleffe handen maakten doffe plekken op het verlakte blik . . .

„Nou mô-je nie douwe assik niet duit ! . . .” viel Burk uit, „f'r uit ééne . . . twéé-je . . . daar gaat ie . . .”

De Pottenbakker

Naar de schilderij van den bekenden kunstschilder J. C. Roelandse. — Als een bijzonderheid kunnen wij bij deze reproductie vermelden, dat de pottenbakker, dien men hier in zijn atelier aan zijn draaischijf aan het werk ziet, de kunstenaar G. de Blanken van Leiderdorp is, wiens zeer bijzonder en artistiek aardewerk door kunstkenner aiom gewaardeerd en gezocht wordt.

Eensgezind weerde men af . . .

Maar later kwam Burk zelf ook nog even oploopen. Zij hielden zoo aan, deden zoo hartelijk . . . vertelden zoo van hun echte fijne ritjes, dat er geen ontkomen meer aan was.

Dienzelfden avond dadelijk na tafel zou men gaan toeren. „Jes . . . doe je winterjas aan . . . hoor-ie . . . 't is pas

Maar hij ging niet.

De heer en mevrouw Jesaja van Vooren geneerden zich dood. Zij stonden tezamen wat achteraf en deden of de heele zaak hun niets aanging.

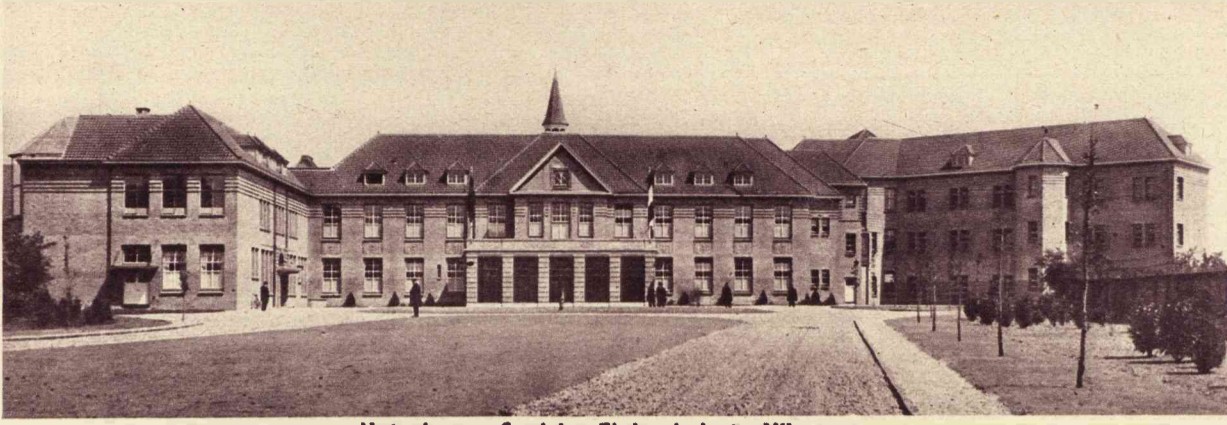
Toch voelde de heer Jesaja nog een flauw sprankje sportiviteit in z'n dompe ziel gloren . . .

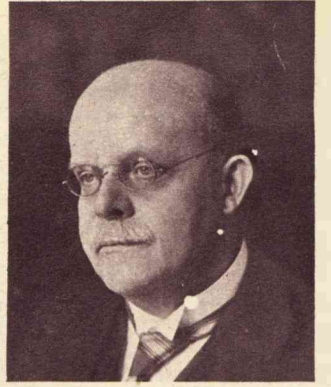
Van Heinde en Verre

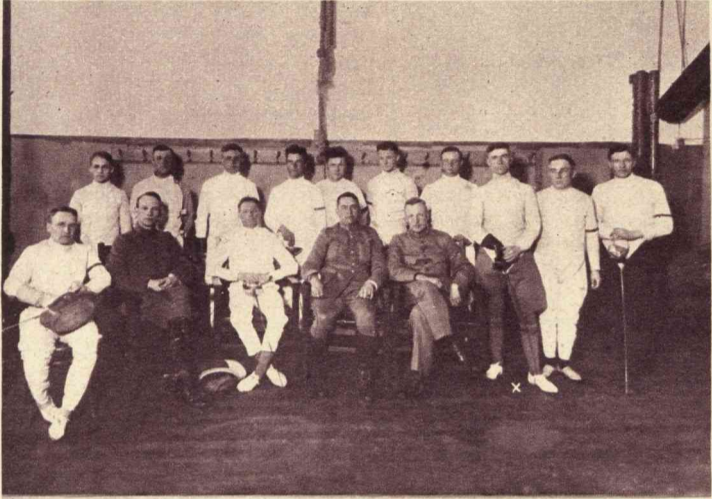
Generaal Paraskevopoulos,
aan wien door president Pangalos
van Griekenland, de functie van
Premier werd aangeboden.

Het nieuwe Canisius-Ziekenhuis te Nijmegen,
dat den 18en Mei plechtig door Mgr. Diepen, Bisschop van Den Bosch, is ingewijd.

Dr. Marx,
de nieuwe Rijkskanselier van
Duitschland, die Dr. Luther als
zoodanig is opgevolgd.

Links:

Een afscheid

Ter gelegenheid van het vertrek van den kapitein van het N. O. I. leger J. Dormaar, hield de Leidsche Schermclub „A. E. W.” een assault op degen en sabel. — Een groep der deelnemers. Zittend v.l.n.r.: le Luit. H. J. Verkuy, kapitein A. E. W. de Jong, kapitein J. Dormaar, le Luit. E. J. Bruins, A. E. de Jager (voorzitter) (x) D. Gijsberti-Hodenpjl, leider.

Rechts:

Het jubileum van een bijzonder man

Den 16en Mei was het 40 jaar geleden, dat de heer J. W. Perrels als agent van politie te Veere in functie trad. Behalve deze functie vervult de jubilaris echter ook reeds tal van jaren die van archivaris, verzorger van 't oudheidkundig museum, gids, Fransch, Duitsch en Engelsch tolk, enz. Inderdaad een bijzonder man.

Het Heimans-Diorama in het Zoölogisch Museum te Amsterdam,

dat den 20en Mei officieel geopend is. Het diorama, dat ontworpen en uitgevoerd werd door den heer P. L. Steenhuizen, praeparateur van Artis, en waaraan ongeveer een jaar gewerkt is, geeft een duinlandschap weer met een 60-tal vogels.

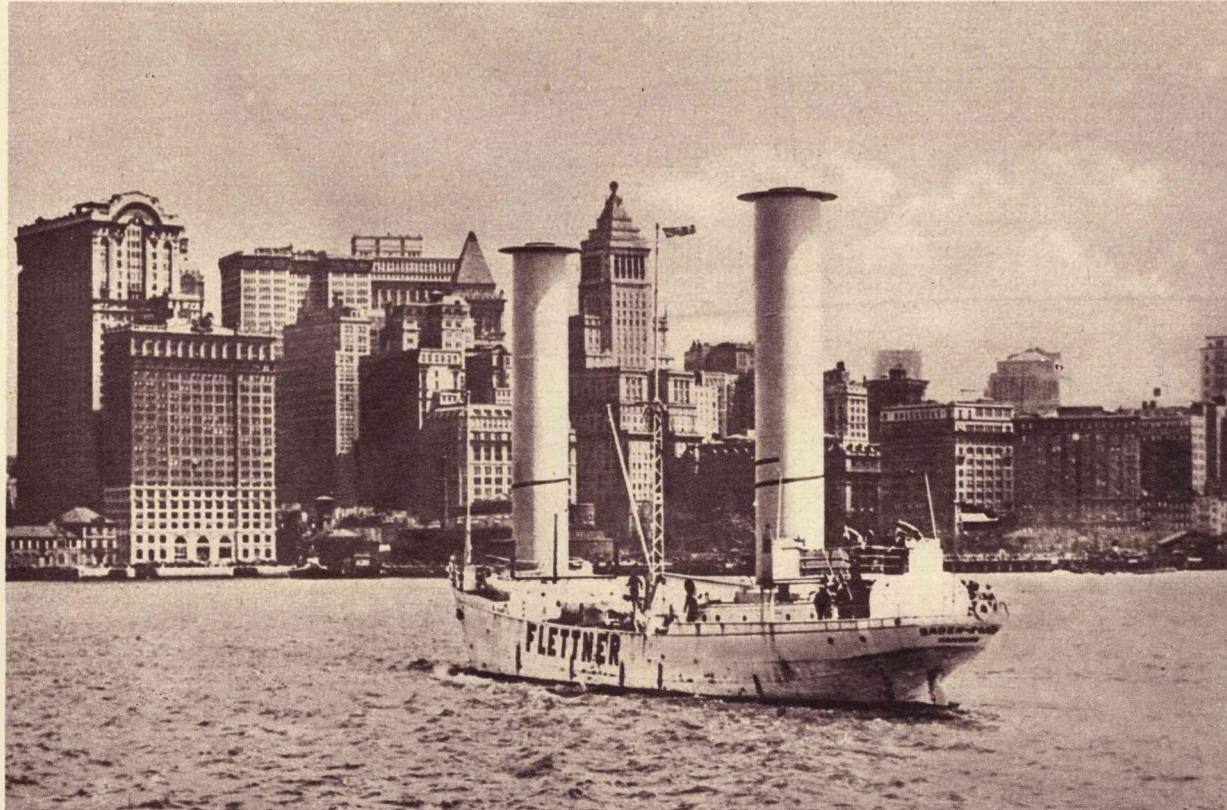
J. ter Haar Jr.

De heer J. ter Haar Jr., Wethouder van Publieke Werken te Amsterdam, hoopt de volgende maand zijn zilveren jubileum als raadslid te herdenken.

Prof. Ir. H. J. Heuvelink,

hoogleraar in het landmeten, het waterpassen en de geodesie aan de Technische Hoogeschool te Delft, heeft wegens het bereiken van den 65-jarigen leeftijd tegen 7 Sept. a.s. zijn ontslag als zoodanig gevraagd.

Het rotorschip „Baden-Baden” te New York

De „Baden-Baden”, die uit Hamburg afkomstig is, is het eerste rotorschip, dat den Oceaan is overgestoken. De tocht duurde iets langer dan een maand. Zoals men weet, en op onze foto ook ziet, zijn bij de rotorschepen de zeilen door draasbare zuilen vervangen, en worden ze ook door den wind voortbewogen.

H. Stegeman

Den 15en Mei herdacht de heer H. Stegeman den dag waarop hij vóór 25 jaar zitting nam in den raad der gemeente Vriezenveen. De laatste 13 jaar vervult de heer Stegeman tevens de functie van Wethouder.

Dr. M. W. Woerdeman,

buitengewoon hoogleraar aan de Gemeente-Universiteit te Amsterdam, is benoemd tot gewoon hoogleraar aan de Hoogeschool te Groningen aan de faculteit der Geneeskunde, om onderwijs te geven in de ontieckunde.

Met weidsch gebaar trok hij zijn jas uit... Ook hij zette z'n schouder tegen de carrosserie...

„Ééne... twééje... hup Cato!“ telden de omstanders luid.
„Nou jefrou van Voore, zou je niet eres van achtere hellepe douwe?“ zei Burk grappig.

Mevrouw Amalia griende haast... Met den moed der wanhoop wierp ze zich in al d'r zwaarte tegen den auto aan...

De wagen schoot een eind vooruit...

„Nou blijve douwe... blijve douwe...“ hijde Burk.

De motor sloeg aan... bbb... bb... bbbb... rrrrr...

Hijgend, zweetend in verbeten woede duwden ze... duwden uit alle macht... met wrikkende schouders...

Pppp... ppr... ppp... prrr... dee de motor als een rochelende stem, die verstierf... Hij vertikte het...

Burk veegde zich de droppels van het voorhoofd...

„Nou nog een keer...“ commandeerde hij, „enne... assik seg dóuwe... dan dóuwe jullie soo hárd as je ken en dan spring ik er onderwijl die rijdt in... f'r uit nou... Ééne... twééje...“

Ditmaal lukte het... De motor sloeg aan. Blazend, als worstelend met een groot onwillig beest, douwde Burk opzij, „f'ruit nou... f'ruit nou dóuwe...“ riep hij gebiedend.

Hij struikelde meer dan hij liep... hij tuimelde op de een of andere manier achter het stuurrad... Hij rukte draaiend, wringend... hoogrood.

„Hij doet et!“... riep hij triomfantelijk.
„k Wil naar huis...“ verkondigde mevrouw Amalia met verstikte stem.

„Tja... Uwe treft het nou wel ongelukkig...“ meewarigde de magere juffrouw Burk... „enne zoo mit al die doeken...“ stak ze venijnig. „Mensch, hoe hou u 't uit...“

Full speed ging het huiswaarts. De aardigheid was er nu af...

Vlak voor de kom der gemeente reed men door een in aanbouw zijnde straat...

Van de tegenovergestelde richting naderde een reuzengevaarte van een autobus...

„Krimmeneele-nog-an-toe...“ kermde mevrouw Amalia.

„t Cacaobussie' deed een rare zwenking en vloog met 'n vaartje in het onbestrate zanderige gedeelte van den weg.

Hijgend en puffend sidderde de motor... bbb... bb... b... b... bbb...

„D'r stáneme...“ constateerde de heer Jesaja van Vooren laconiek.

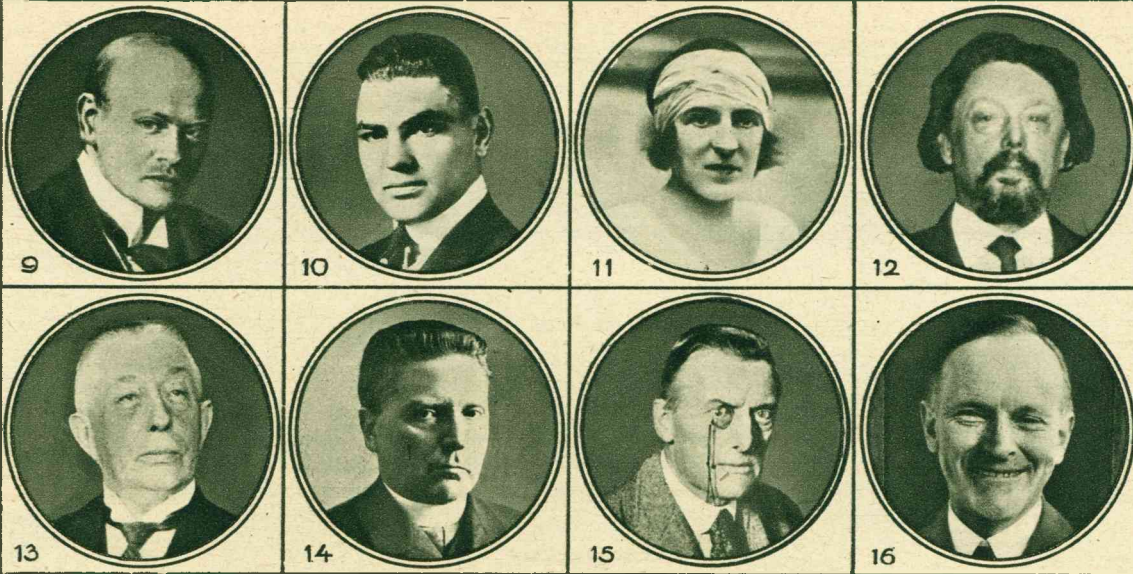
Mevrouw Amalia nam zich in stilte heilig voor vast niet te helpen duwen...

Met een inzicht, dat slechts uit pijnlijke ervaring geboren kon zijn, verklaarde Burk belist: „Daar is maar één kruid voor gewasse...“

Vragend en ontstemd keken de anderen hem aan...

„Douwe helpt niks... zoo diep asse de wiele in ut zand zitte... we motte...“ sprak

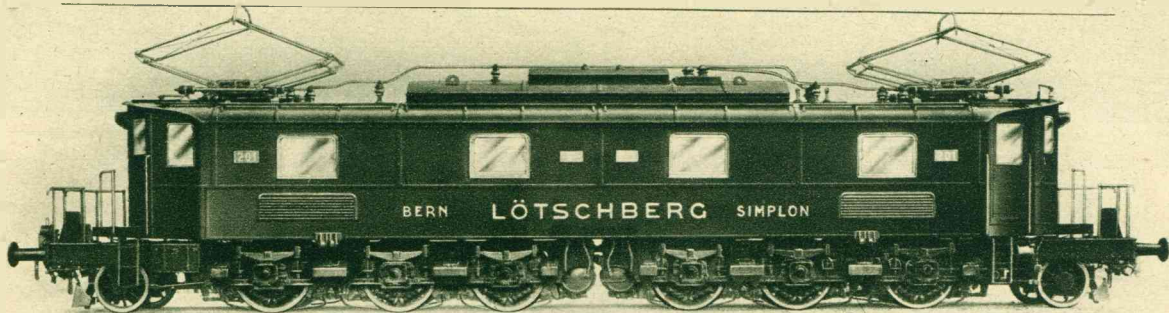
WIE ZIJN DAT? - ONZE NIEUWE PRIJSVRAAG

Hierboven plaatsen wij het tweede achttal portretten van bekende tijdgenooten. Na deze volgen nog twee series van elk acht portretten. Zoodra de laatste geplaatst is — doch niet eerder — zullen wij gaarne van onze abonnees vernemen, wie de afgebeelde personen zijn. Onder hen, die het grootst aantal juiste namen inzenden, worden de volgende prijzen verloot. Een eerste prijs van f 25.—, een van f 15.—, twee van f 5.—, vier van een rijksdaalder, vijf reproducties van de kleurenbijlage „Bollenvelden“ van ons Pinksternummer, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, en voorts nog een aantal troostprijzen bestaande uit fraaie gravures. — De antwoorden moeten vóór 30 Juni a.s. in ons bezit zijn. Wij verzoeken te adreseeeren: Redactie „Panorama“, Doezastraat, Leiden, en op de enveloppe of briefkaart te vermelden: Prijsvraag: „Wie zijn dat?“

Het nieuwe Paviljoen in het Stadspark te Groningen, dat Woensdag 19 Mei officieel door den Burgemeester werd geopend. — Het fraaie gebouw, gezien van den grooten vijver af.

De triomf der moderne techniek

De nieuwe elektrische locomotieven van den Bern-Lötschberg-Simplon-Spoorweg ontwikkelen een vermogen van 4200 P.K.; de zwaarste machines, tot nu toe in Zwitserland in gebruik, ontwikkelen 2500 P.K. De B.L.S.-spoorweg bezit nu de machtigste locomotieven in Europa, welke met de zwaarste Amerikaansche machines vergeleken kunnen worden. Zij vervoeren treinen van 560 ton op een helling van 27‰ met een snelheid van 50 K.M.; voor deze prestatie zouden drie der grootste stoomlocomotieven noodig zijn.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend aan bovenstaand adres te zenden.

Correspondentie.

L. v. d. T. te Haarlem. Dat 2 personen een praatje spelen is volgens het reglement niet geoorloofd. Wel mogen 2 personen misère spelen (zie Art. 21). H. V. te Arnhem. Uw gezonden probleem is niet bij den 8en slag, maar reeds bij den 3en slag verloren. Voor opname dus ongeschikt.

Mogen wij eens een beroep doen op de welwillendheid van de pandoerspelers om ons vooral mooie problemen te zenden!

Uiteenzetting der verschillende spelen genoemd in Art. 18 van het reglement. (Vervolg.)

2e Voorbeeld. 160 punten. De speler heeft een vierkaart met stuk van een Heer en verliest.

Gegeven was als volgt.

A.

Harten 10, Boer, Vrouw,

B.

Harten 6, Ruiten 7, 8, 9, Vrouw.

Klaveren 10, Boer.

Schoppen 8, 10.

C.

Ruiten 10, Boer.

Klaveren 9, Vrouw, Heer.

Schoppen Boer, Heer Aas.

Kijkaart: Klaveren 8.

A kondigde op de voorhand 160 p. aan. B past. C past en D past in de hoop mede te gaan, maar waarom niet kereltje geannonceerd? De kaarten waren er goed voor. Hoe het zij, D annonceerde niets.

A nam de kijkaart op en legde schoppen 8 weg, roemde vierkaart en vroeg klaveren Aas als maat mede.

1e Slag. A Harten Boer, B Harten 6, C Ruiten Boer, D Harten 7. (De slag was aan A, en B, de maat zijnde, nam de slagen op).

2e Slag. A Harten Vrouw en roemt stuk. Opgemerkt wordt dat A verplicht was met troef terug te komen. B en D hebben immers bekend! B Schoppen 7, C weet nu dat D hoogere troeven heeft als A en speelde Ruiten 10, D Harten Aas. (De slag is aan D).

3e Slag. D Ruiten Heer, A Klaveren 8. B Ruiten 7, C Schoppen Boer. (De slag is aan D).

Klaveren 7, Aas.

Schoppen 7.

D.

Harten 7, 8, 9, Aas.

Ruiten Heer, Aas,

Schoppen 9, Vrouw.

4e Slag. D Schoppen 9. A Harten 10, natuurlijk anders gaat Schoppen 10 verloren, B Ruiten 8, C Klaveren 9. (A is aan slag).

5e Slag. A Klaveren Boer, B Klaveren Aas, C Klaveren Heer, D Harten 8. (De slag is aan D).

6e Slag. D Harten 9, zeer goed de troeven eruit te halen, A Harten Heer, B Klaveren 7, C Schoppen Aas. De troeven zijn er uit, de slag aan D en bovendien had A immers nog Schoppen Heer. (De slag is aan D).

7e Slag. D Ruiten Aas, A Schoppen 10, B Ruiten 9, C Klaveren Vrouw. (De slag is aan D).

8e Slag. D Schoppen Vrouw, A Klaveren 10, B Ruiten Vrouw, C Schoppen Heer. (De laatste slag is aan C).

A en B hadden gespeeld 160 p., hiervan gingen af 70 p. aan roem, bleef dus over om te maken 90 punten. Wanneer wij nu gemakshalve de slagen van A en B tellen, dan komen wij maar op 31 p. Een poover resultaat! Het spel was dan ook met glans (!) verloren. Zoo zien wij dat wij nooit te voorbarig moeten zijn met het announceeren. Wanneer A nu begonnen was met 140 p. dan had hij een afwachtende houding kunnen aannemen, vooral omdat de bijkaart nu niet bijster mooi was.

(Wordt vervolgd).

hij met stemverheffing... „we motte ut zand voor de wiele wegkrabbe... Daar legde wat dakpannen,“ wees hij. „Asse we nou ieder een wiel neme dan benne we zóó klaar...“ Meteen greep hij een puntige scherf van een gebroken dakpan en begon ijverig een geul te graven in het zand voor het voorste wiel.

Mevrouw Amalia zwoer dure eeden bij zichzelf, dat ze zeer zeker niet op 'r knieën onder een auto zou gaan liggen, om zand onder de wielen weg te krabben. In haar ontsteld brein spookte nog slechts één woord rond... één begrip... verbéél-je...!

Dit drukte ten naastebij haar gemoedstoestand uit... Even later had ieder een wiel voor z'n rekening genomen en blazend en hijgend schepte men zand... eerst een kuiltje... dan een geultje, dan verderop wat uitdiepen... Het begon al aardig donker te worden... Bedwongen snikken kropten in mevrouw Amalia's keel... Het werd belachelijk... het meer dan idiootmalle, het om niet te beschrijven-zoo-zotte deden haar in wilde opstandigheid meedoen met de anderen. Nimmer heeft mevrouw Amalia precies geweten hoe zij eigenlijk van onder het tot een obsessie geworden „cacaobussie“ dien avond in haar woning belandde. Onder een ijzig

zwijgen kleedde men zich uit...

Er zijn toestanden in het leven, dat het gesproken woord een bespotting van onze gevoelens is...

Na een wijle klomk het door het echtelijk duister: „D-da's ééns... m-maar... nóóit weer...!“ Waarop vol overtuiging het wederwoord klomk: „N-nóóit!“

Den volgenden dag kwam Burk „effe de vertering verrekene...“

DE LIST

Dick, het jongste broertje van Olive, deed mij open. Zooals altijd grinnikte hij.

„Olive heeft d'r nieuwe jurk aan,“ zei hij met een knipoogje, „en ze wacht op je in de serre.“

Er zijn momenten dat ik Dick wel mag. Bijvoorbeeld, als hij de kamer uitgaat en me met Olive alleen laat. Of als-ie me een goed nieuwtje vertelt van Olive. Zooals nu. — Ik gaf hem dan ook een kwartje en ging naar binnen.

Olive stond voor de tuindeuren en las een brief. Ze scheen een beetje verbaasd, toen ze me zag. Maar ze zag er schattig uit in d'r nieuwe japonnetje... in één woord honneponnig.

„Dåg!“ zei ik, met mijn liefste stembuiging.

„Dåg!“ zei zij, op dezelfde manier. „Leuk, dat je bent gekomen.“

„Ik heb toch gezegd, dat ik zou komen, Olive!“ zei ik. „Of was je het alweer ver-“

geten?" deed ik vleidend. — Ze gaf geen antwoord, maar las den brief verder.

„Tante Jeanne heeft me twee kaarten gestuurd," zei ze eindelijk. „Er is vanavond een concert in de Geheerzaal. Heb je zin om me gezelschap te houden?"

„O ja," zei ik.

Maar ik vond het heelemaal niet leuk. Ik was gekomen om Olive iets zeer gewichtigs te vragen, iets vreeselijk gewichtigs, iets, wat zou beslissen over mijn verder leven, en zóoiets gewichtigs kun je natuurlijk niet tijdens een concert vragen. Daar kun je alleen maar luisteren. En wat had ik aan luisteren, als het niet was naar het antwoord dat Olive me zou geven op mijn vraag?

Olive scheen te merken, dat ik niet erg enthousiast was. „Je schijnt er niet bijster veel zin in te hebben," zei ze, me een beetje gepikeerd en met een lichtelijk opgetrokken neusje aanziend.

„O ja, natuurlijk wel, Olive," begon ik. „Hoe kom je erbij? Eh... dat is te zeggen... ik eh..."

Natuurlijk ging juist de deur open. „Bewaar jij de kaarten," zei Olive, de biljetten in mijn hand stoppend. „Ik ga me klaar maken."

Ik voelde me ellendig. En ik dacht er alle reden toe te hebben ook. Want ik was gekomen om te vragen of Olive met me wilde trouwen — of dat nu, achteraf beschouwd, zoo'n haast had!! — en nu nam ze me mee naar een concert! Het was net iets voor Olive! Maar ze zag er bekoorlijk uit in haar nieuwe japon, zóó bekoorlijk dat ik, had ze het me gevraagd, haar nog wel naar duizend concerten had willen vergezellen alvorens haar ten huwelijk te vragen!

U heeft zeker al begrepen, dat het Dick was, die zoeven

Ik ben iemand — al zeg ik het zelf — die van snel handelen houdt, vooral wanneer ik in een niet al te best humeur ben.

„Dick," zei ik, „wil je een rijksdaalder verdienen?"

Hij staakte zijn pogingen om het kwartje in zijn oog te

Nu ook. Maar het was te begrijpen. Ik had nog nooit een meisje gevraagd, en ik vond het schrikkelijk moeilijk. Ik bewonderde op dit oogenblik alle getrouwde mannen. Bovenal mijn kleermaker, die voor den derden keer getrouwd was, en aan wien ik in die netelige situatie met ontzag moest denken. Ik weet heusch niet, wat ik zou gedaan hebben — misschien was ik van verlegenheid wel hard weggegaan — als niet de klok in de kamer acht slagen had doen hooren.

„Olive?" zei ik, de punten van mijn schoenen bestarend.

„Ja?"

„Olive," herhaalde ik.

„Als je weer een keer Olive zegt, zeg ik 'neen'," antwoordde ze.

Ik staarde haar aan. „Zeg je, neen?"

blaatte ik. Ze knikte en zei: „Ja. Dan zeg ik 'neen'."

Ik slikte.

„Maak een beetje voort," zei ze, „en zeg wat je te zeggen hebt."

Ik kan soms handig en gauw zijn. Ik sloeg mijn arm om haar middel — laat ik niet vergeten te zeggen, dat haar middel erg slank was — en gaf haar 'n kus. En direct daarop vroeg ik: „Wil je met me trouwen, Olive-liefste?"

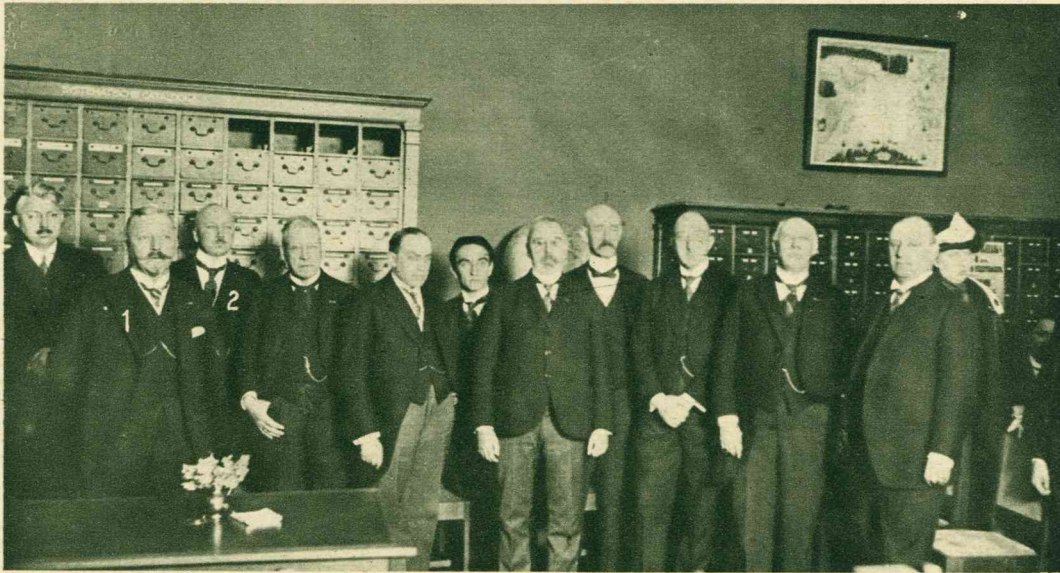
„Zeker!" antwoordde ze.

Ik geloof dat ik een dubbele salto mortale gemaakt heb van vreugde. Zeker weet ik het echter niet, want toen ik goed en wel uit den roes van vreugde weer tot bezinning gekomen was, zat ik naast haar. Heel dicht. En toen de klok negen uur sloeg, keken we allebei voor het eerst op.

„O," deed ik kwasi verrast, „het concert, Olive!"

„Dat is waar ook," zei ze, mijn das recht trekkend.

„Liefste," pleitte ik, „wees niet boos alsjeblieft. Ik heb de

De opening van de verbouwde Universiteitsbibliotheek te Amsterdam

door Burgemeester W. de Vlucht (1). (2) Dr. Sevensma, Directeur der Bibliotheek.

wringen, maar grijsde eens zoo hard. „Weet je wel, hoe een rijksdaalder eruit ziet?" vroeg hij. Soms kan hij bar vulgair zijn.

Ik sloeg echter geen acht op die insinuatie en zei: „Er is vanavond een prachtig concert in de Geheerzaal, Dick. Hier zijn twee kaarten er voor. Besproken plaatsen. Drie gulden per stuk. Neem je beenen onder je armen en probeer een vriend op te duikelen die met je mee wil. Maar je hebt het hart niet om terug te komen voor het uit is, versta je? En hier heb je je rijksdaalder."

Met een snelheid, die het Amsterdamsche maximum ver overtrof, schoot hij de kamer uit.

Ik schoof de serredeuren open en liet de lentelucht, die met bloemengeuren gearfumeerd was, de kamer binnenvallen. Ergens in een tuin naastaan zat een duivenpaar te koeren... van den anderen kant klonk de zang van een lijster... De maan was juist haar tocht van Oost naar West begonnen. Het is een prachtafavond om 'n meisje als Olive, vooral wanneer ze een nieuwe jurk aan heeft die haar schattig staat, ten huwelijk te vragen... dacht ik hardop.

Ik wilde juist gaan repeteeren, wat ik haar allemaal zeggen wilde, toen ze binnenkam. Heelemaal klaar. Alleen had ze haar hoed nog niet op.

„Ga je mee?" vroeg ze.

„J-ja, Olive," zei ik. „Moeten we al... gaan?"

„Over een paar minuutjes, ja..."

„Olive," zei ik, „ga eens even zitten..."

Ze keek me aan, zuchtte, en ging zitten. Zóó gehoorzaam was ze nog in die dagen!

Ik haalde diep adem. Toen... haalde ik weer eens diep adem. En ik was juist van plan... het voor den derden keer te doen, toen Olive zei:

„Je rookt veel te veel."

„Hè?" vroeg ik.

„Je rookt en smookt alsoen locomotief uit achttienhonderdertig!"

„Het spijt mé," was al wat ik te zeggen wist.

Ik kan me soms toch zoo vreeselijk zenuwachtig voelen!

De huwelijkschaven

In de St. Lawrence-river (N.A.) liggen talrijke kleine eilandjes, die pas getrouwde paartjes gaarne opzoeken om er hun wittebroodsweken door te brengen. Men heeft daarom het gedeelte van de rivier waarin deze eilandjes liggen de „Huwelijkshaven" gedoopt.

de kamer was binnengekomen. Hij grijsde natuurlijk weer en probeerde mijn kwartje als een monocle in zijn oog te klemmen. En daarbij keek hij begeerig als een opkooper in een gefailleerden inboedel. Hij had al weer gemerkt, dat er iets voor hem te verdienen was!

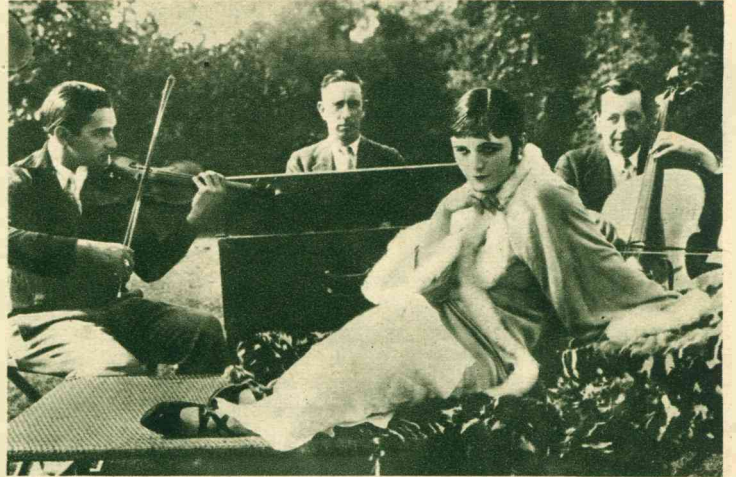
DE EUROPEESCHE CHAOS.

Verdragen zijn er bij de vleet,
Daarover dus geen klagen;
Het wachten is nog slechts, dat wij
Elkaar leeren verdragen.

De burgeroorlog in Polen

Juist na het afsluiten van ons vorige nummer bereikten ons de beide hierboven afgebeelde foto's van den strijd, die zich in de straten van Warschau heeft afgespeeld tusschen de aanhangers van de regeering Witos en die van maarschalk Pilsodski. Zooals men weet, is de strijd ten gunste van den laatste beslecht, en is de regeering, die zich in het paleis van den President had verschanst, gevlucht. — Op de rechter foto ziet men, hoe soldaten van Pilsodski met machiegeweren het paleis belegeren.

Pola Negri laat zich inspireeren

De bekende filmspeelster Pola Negri laat zich voor een nieuwe rol door een strijke in de vereischte stemming brengen.

kaarten aan Dick gegeven en hem gezegd niet terug te komen voordat het uit was. Vind je het heel erg?"

„O neen," antwoordde ze. „Ik wist het trouwens al. Ik hoorde dat je het tegen Dick zei, voordat ik de kamer inkam. En ik hoorde ook wat je zei, van dien prachtafavond!"

HUISVADER'S OVERPEINZING.

De damesmodewinkelier
Trekt weer een blijden snuit;
Hij kleedt de vrouwtjes keurig aan,
En d'echtgenooten... uit.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

42)

„k zou niet weten, waarom U het niet zou mogen weten,” zeide ze haastig, „het zal U een beetje meer gezag geven over hem. Een vrouw, die weet dat zij van beter kom-af is dan haar man, heeft meer kans dan een ander om hem in toom te houden. Hoor maar, juffrouw,” ze sprak zacht en snel. „Toen die arme heer, die hiër was, op zijn eindje liep, gaf hij me een schrift, waarin hij placht te schrijven, als hij eens een keer 's avonds goed in orde was. Overigens had hij het achter slot in zijn koffer. Hij wilde, dat zijn vrouw het zou bezitten en Mr. Danvers zou het haar moeten geven. Ik was alleen met hem, toen hij stierf; Bill was naar Mr. Danvers gegaan, maar die kwam te laat. Ik heb toen niets tegen hem over het schrift gezegd. U begrijpt, juffrouw, dat ik erg nieuwsgierig was. Ik voelde, dat ik er recht op had om te weten, waar Sanderson en ik ons mee hadden ingelaten.”

„Ja?” vroeg Helen ademloos. „En U vernam . . . ?”

„Ik las er nog een boel meer in, dan ik maar half vermoed zou kunnen hebben,” zeide Mrs. Sanderson op dezelfde gehaaste wijze. „En toen ik het gezien had, durfde ik het niet aan Mr. Danvers te geven uit angst dat hij begrijpen zou, dat ik het gelezen had. Maar ik vernam nog iets anders ook, van wat de meneer geschreven had; en dat was omtrent U.”

„U bedoelt,” zeide Helen langzaam, „dat hij mijn vader was?”

Mrs. Sanderson schudde het hoofd.

„Nee,” zeide ze, „ik las, dat er een jonge dame was, die zich Carmichael noemde en die op het Dower House woonde bij Merrowby en die *dacht* dat zij zijn dochter was . . . en het niet was.”

Helen's oogen keken haar verwonderd vragend aan. Er klonken zware stappen op de trap en Mrs. Sanderson draaide het hoofd om en luisterde.

„Daar komt Bill naar bed,” fluisterde ze, en toen hardop: „ik zal U een paar boeken brengen uit de andere kamer, om den tijd te dooden, als U eens niet zou kunnen slapen.”

Ze bracht een stapeltje versleten romannetjes binnen en legde ze op tafel. Daaronder was een goedkoop uitzierend dagboek, gebonden in glimmend leer.

„Lees dat,” fluisterde ze, „U hebt het volste recht om het te lezen. En U mag Mr. Danvers vertellen, dat U het tusschen een paar oude boeken gevonden hebt, en dan is het nog geen leugen.”

Ze ging weg en grendelde de deur achter zich. Helen zat een paar seconden naar het kleine, zwarte dagboek te staren, voor ze het opende. Ze kon zich niet indenken wat ze zou vinden, maar ze raadde met een rilling, dat hier waarschijnlijk de sleutel zou zijn tot het geheim, dat haar moeder haar morgen zou vertellen. Op de bladzijden van dat boek lag de angst en terughoudendheid van Mrs. Carmichael verklaard . . . de openbaring van het gevaar, dat haar beiden bedreigde.

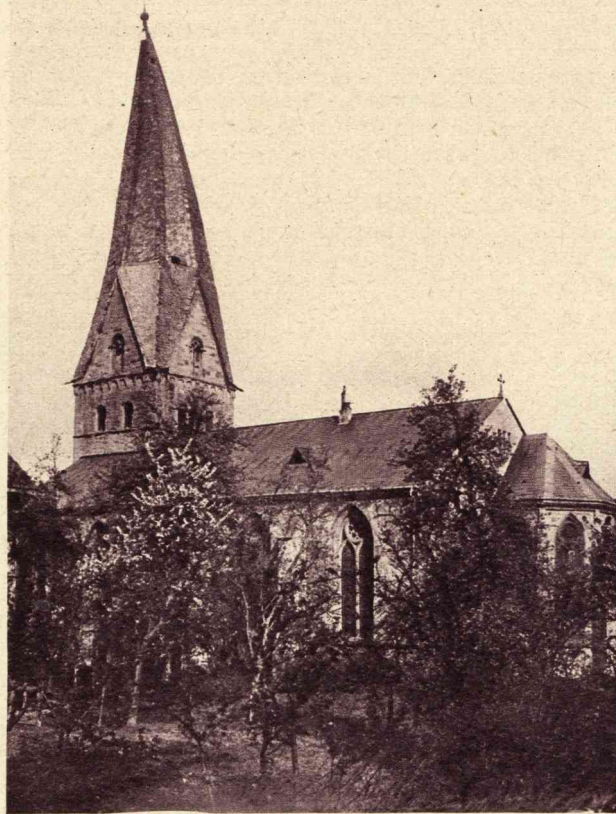
Gretig begon ze te lezen.

Henry Blake's schrift was goed leesbaar, hoewel onregelmatig; en iemand, die studies maakte van de menschelijke natuur, zou uit deze manier van schrijven een eindeloos aantal gegevens hebben gekregen waardoor hij in staat geweest zou zijn, het schitterende en wankele leven van den schrijver op te bouwen. Het eerste opstel was gedateerd kort nadat hij in het huisje moest gekomen zijn, en duidde in vage termen op de reden van de tragedie, die hem daar gebracht had. Andere opstellen, later gedateerd, die klopten op hetzelfde aambeeld, behandelden soms het onderwerp van een ander standpunt uit, naar gelang zijn stemming of zijn gezondheid was. Het eene oogenblik roekeloos cynisch, het andere verontschuldigend met een verwonderlijke mooi-praterij, en dan weer schijnbaar gebroken door zwaar zelfverwijt. Toch zelfs in zijn vernedering voelde men, dat hij zich zelf zag als de centrale figuur waar alles omheen draaide, kinderlijk en onschadelijk ego centrisch. Er waren gedeelten in van hartstochtelijke spijt voor zijn vrouw, „die altijd duizend maal te goed voor hem geweest was” en bittere verwenschingen op het „ongeluk”, dat een uitgeworpene van hem gemaakt had. Helen's hart deed pijn toen

ze het las; ze vergat bijna haar eigen gevaar en ongeluk door de verhalen over deze zelf-aangerichte ellende.

Dikwijls schold hij op de bekrompen ruimte en haalde dan den avontuurlijken tijd op, toen hij rondwaalde over de wereld. Helen, die vlug doorlas, zag plotseling het woord „Sarcovia”, haar adem stokte. Sarcovia, dat was het land, dat haar moeder vreesde! Maar naar ze las, scheen Sarcovia het hoogtepunt van Henry Blake's welvaart te zijn geweest. Hij had toen het grootste deel van het fortuin van zijn vrouw verteerd. Hij woonde bijna twee jaar in Magyo vlak na zijn trouwen, en in zijn dagboek spon hij lang uit over het vrolijke cosmopolitische leven in de kleine hoofdstad, en de goede vooruitzichten van een irrigatie-werk, waarbij hij betrokken was, en waarin Koning Nicolaas zelf veel belang stelde. Maar de revolutie kwam tusschenbeide . . .

Vanaf dat punt las Helen met groote oogen en snel kloppend hart verder. Het was een mooi geschreven stuk. Henry Blake speelde de heldenrol, men kon zien, dat hij er plezier in gehad had, zichzelf zoo goed mogelijk te doen uitkomen in tegenstelling met zijn toenmalige moeilijkheden. Hij had uitvoerig beschreven,

En scheefgebouwde kerktoren

De St.-Thomas-, nu Gereformeerde kerk te Soest (Duitsland), die in het jaar 1170 werd gebouwd, heeft een scheeven toren, die hierdoor reeds van verre de opmerksaamheid trekt. De spits werd in de jaren 1650—1714 opzettelijk in verband met de windrichting zoo scheef gebouwd uit krom gegroeide eikenstammen.

hoe hij te weten gekomen was, dat men van plan was in den nacht van den 14den Maart 19— een bloedigen coup d'état te beginnen; hoe het hem gelukt was, het paleis binnen te dringen en Hunne Majesteiten te waarschuwen — die op het punt waren, zich te bed te begeven na een hofreceptie — net te laat. Helen's hart klopte in haar keel met een voorgoed van schrik en afgrijzen, toen ze las van dien kleinen stoet van oude getrouwen, die bij de ongelukkige souvereinen bleven, terwijl de oproerlingen reeds de paleisdeuren beukten.

In het midden van haar lectuur weerklonk nogmaals door het huisje het rusteloze stampen van het groote paard. Het klonk, alsof hij de muren van zijn stal intrapte, en zij hield op, verschrikt, en met een vagen angst. Het lezen van Blake's dagboek had haar uit de omgeving, waarin ze zich bevond, verplaatst naar een wereld van onduidelijke, onbewuste herinneringen, en voor een oogenblik kon zij nauwelijks haar gedachten bepalen, bij wat het geluid betekende. Daarna, met een zucht van verlichting, keerde zij terug naar het schrift en las door: over de mislukte vlucht en den inval van gewapende moordenaars. Ademloos las zij de geschiedenis van die laatste vreeselijke scène van moord en doodslag, en hoe minstens twaalf kogels gelost werden in het doode lichaam van den koning door de brute kerels, die hem eerst neergeslagen hadden. Hoe de koningin neerlag, bloedend uit verscheidene wonden, haar arm beschermend om het doode lichaampje van den kleinen prins Ferdinand, terwijl zijn oudere zuster Helena, verschrikt en stil als een steenen beeld half verborgen zat onder de vouwen van haar moeders kleed. Nu, terwijl deze onderbewuste herinneringen boven kwamen, levendig en overstelpend, begreep ze alles. Bloed en zwaardgekletter, het oorverdoovende geluid van heel dichtbij geloste schoten, flambouwen

en de gloed van brand in den nacht — nu begreep ze, waarom die dingen haar als kind gekweld hadden in haar droomen, en haar nog steeds konden doen sidderen. Ademloos las ze, hoe een kreet was gehoord, dat het paleis was aangestoken. Rookwolken hadden de groote trap verduisterd en de vlammen sloegen aan alle kanten uit. Het werd een algemeene vlucht uit het brandende gebouw; en Blake, met een dienaar, maakten van de verslagenheid gebruik — zij waren beiden aan het gevaar ontsnapt — om de twee eenige overlevenden van de koninklijke familie door den rook en de vlammen naar de diepe kelders onder het paleis te dragen. Daar brachten ze een dag van spanning en angsten door, en toen de nacht kwam, kropen ze er, door de duisternis beschut, uit en gingen naar het huis van Blake. Mrs. Blake liet ze zelf binnen, daar haar bedienden weggevlucht waren, uit angst dat de oproerlingen de huizen van vreemdelingen zouden aanvallen. Daardoor kwam het, dat geen andere oogen zagen, dat de laatste koningin van de Carovitch-dynastie gedragen werd onder het dak, waar zij in haar laatste uren een veilige schuilplaats zou vinden.

De beschrijving van deze oogenblikken verloren niets van hun pathos en tragedie onder de gemakkelijke manier van schrijven van Blake; zonder twijfel was het verhaal van zijn eigen moreele instorting op dat moment, meer dan waar. Het was daarom misschien, dat de koningin, na moeizaam haar dankbaarheid aan haar „dapperen redder” gestameld te hebben, aan de zwijgzame, ernstige Schotsche met moederinstinct haar kleine dochttertje toevertrouwde; van Mrs. Blake eischte zij de belofte, dat haar afkomst voor haarzelf en voor de geheele wereld geheim zou worden gehouden totdat het kind 21 jaar zou zijn; aan Mrs. Blake gaf zij de papieren, die zij tusschen haar kleeren verborgen had bij die haastige vlucht, en ook de juwelen, die zij droeg.

„Over een paar jaar,” had de stervende koningin gefluisterd, „zullen diegenen, die nu roepen om den dood van Nicolaas, schreeuwen tegen Michael. Wanneer mijn Helena een vrouw is, zal zij te kiezen hebben, of zij in haar vaders rechten zal willen treden, of dat zij ze zal willen verwerpen. Het is een groote . . . maar wreede erfenis. Bid den Hemel . . .” de zwakke stem had gezwegen.

Ze hadden koningin Militza begraven te middernacht in den tuin van het smalle witte huisje in de voorstad van haar eigen hoofdstad; en den volgende dag hadden twee vreemdelingen met hun kleine dochttertje, een zwartharige baby met amberkleurige oogen, wier kleeding een merkwaardige moedervlek op den rechterarm verborg, zich gevoegd bij den kleinen stroom van vreemdelingen die haastig Magyo verlieten. Dat was zestien jaar geleden . . .

Dien nacht kwam in een eenzame hut op de Engelsche kust Helena, prinses van Sarcovia, toevallig haar tragische afkomst te weten, juist één dag, voordat de openbaring haar bekend mocht worden — een dag te laat, om haar te redden van het nieuwe gevaar, waarin zij geraakt was.

Niet dat het de situatie zou veranderd hebben, als zij het geweten had. De liefde, die zij schuldig was aan haar pleegmoeder en de dankbaarheid aan haar pleegvader, zouden haar in ieder geval hier gebracht hebben, zelfs al hadden geen banden van verwantschap haar daartoe gedwongen. Maar wat een verschil zou het gemaakt hebben in een ander opzicht!

Een vloed van dankbaarheid verjoeg tijdelijk haar doffen angst. Zij stond op en begon de kleine kamer met lange, geruischlooze stappen te doorloopen, het hoofd opgericht en met glinsterende oogen. Zij was niet Helen Blake, de dochter van een dobbelaar, een moordenaar en een voortvluchtige. Zij was geen man te min. Het leven van haar vader was opmerkelijk onaantastbaar geweest. Het was zijn vooruitziende blik geweest en zijn idealisme — het land, dat hij regeerde, ver vooruit — die hem den haat van zijn barbaarsche onderdanen op den hals had gehaald. Die vrouwen en moeders, de portretten van de voorvaders, die de muren van Merrowby versierden, zouden geen steen kunnen werpen op Helena van Sarcovia, in wier aderen het bloed van vele koningen stroomde. De hinderpaal tusschen haar en Denys bestond niet langer meer . . .

En hier was ze nu, een hulpeloze gevangene in de handen van een man, voor wien afkomst niets betekende — een man, wiens brutale hartstocht in staat was om alle wetten van fatsoen en menscheijkheid over 't hoofd te zien.

Zij wierp zich neer op de oude sofa en barstte in snikken uit die haar van het hoofd tot de voeten deden schudden.

De olielamp flikkerde en ging uit; de duisternis daalde neer over haar gevangenis — een duisternis vol van rusteloze geluiden. (Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

Een kijkje in de stand van het Technisch Bureau Breebaart en Co. te Rijswijk, waar een keur-collectie complete ontvangtoestellen en onderdeelen geëxposeerd worden.

De Tweede Nederlandsche Radio-Salon te Scheveningen
De interessante stand van de Nederlandsche Seintoestellen-Fabriek te Hilversum. Hier wordt vooral reclame gemaakt met het ontvangtoestel M3, dat speciaal voor den omroepuisteraar is geconstrueerd.

De expositie van de firma A. A. Posthumus te Baarn, waar we een zeer uitgebreide collectie onderdeelen aantreffen.

Mevr. M. E. Lagaay

werd door de Rechtbank te Amsterdam beëdigd als Makelaar in onroerende goederen. Mevrouw Lagaay is de eerste vrouwelijke makelaar.

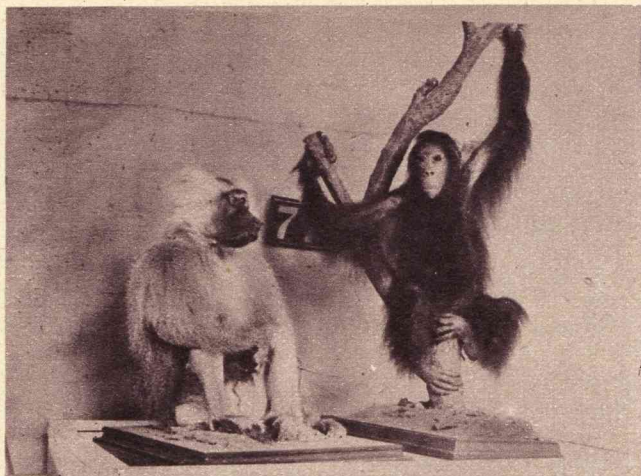
De Beurs-revue „Dat 's een Aleichem!!!“

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de Vereeniging voor den Effectenhandel werd in den Stadschouwburg te Amsterdam de speciaal voor dit feest door Jack Junior geschreven beursrevue „Dat 's een Aleichem!!!“ opgevoerd. — Een groep der medespelenden.

Ds. Joh. Rauws,

de bekende Zendings-director te Oegstgeest bij Leiden, hoopt den 2en Juni a.s. den dag te herdenken, waarop hij voor 25 jaar predikant werd bij de Nederl. Herv. Gem. te Aduard.

Van de Biologische Tentoonstelling te Amsterdam,

die Zaterdag 1.1. geopend werd ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der Nederlandsche Natuur-Historische Vereeniging. Links: (v.l.n.r.) een Ransuil, een Boomvalk en een Velduil. Midden: een Mantelbaviaan (links) en een Orang oetan. — Rechts: een echt Hollandsch raamgezicht.

De groote wielervedstrijden in het Stadion

Maandag, den tweeden Pinksterdag, werden in het Stadion te Amsterdam groote wielervedstrijden gehouden, die door een talrijk publiek werden bijgewoond. — Een kijkje op de baan tijdens den wedstrijd achter motoren.

Uit het Internationale Soc. Jeugdkamp van de A.J.C. in de Watergraafsmeer. — Tijdens het eten-halen.

Het Padvindsterskamp te Millingen

Een leuk groepje bij het ontbijt in de open lucht.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

O, die slordige mannen!

De sleutel narste in het slot . . . de voordeur viel met een luiden bons dicht en het jonge vrouwtje vloog verheugd de gang in om haar echtgenoot te begroeten, die na volbrachte dagtaak thuiskwam.

Mies was een keurig huisvrouw — misschien een beetje al te keurig en te pietepouterig, maar . . . zij was ook zoo innig verrukt van haar nieuwe boeltje. Hoe dikwijls had de vroeger zoo zorgeloze Mies meermalen thuis moeten hooren: „Nou. . . bij jou zal het later wel een hopeloze bende zijn. . . ! dat zal me wat worden!” Hoe meedoogenloos was zij geplaagd en . . . niet geheel zonder reden. En nu wou zij zoo graag eens echt flink toonen, dat het bij haar juist een model-huishoudentje was . . . Tot dusver was dat niet zoo heel moeilijk geweest . . . alles was nog zoo brandnieuw en . . . zij waren precies zes maanden getrouwd.

Lach niet! Zelfs de innigste liefde is niet in staat om na een tijdsverloop van zes maanden kleine hebbelikheden en bovenal: kleine onhebbelikheden, te verbergen.

Liefde is blind. . . ! „Jawel! dat gaat ook maar zoo ver als het voeten heeft!” zei een brommerige oude juffrouw en zij keek hoofdschuddend toe hoe het jonge paar zielsverrukt samen theedronk uit één gebarsten kopje zonder oor.

Het goede mensch had gelijk.

Zoiets hou je niet lang uit. Wat in den „zevenden” hemel heel gewoon is — dat gaat niet in een gewoon burgermans huishouden! om met onze oude juffrouw te spreken. Ontegenzeggelijk: het goede mensch heeft gelijk — al betwijfelen wij of zij ooit met den zevenden hemel heeft kennis gemaakt en of het haar ooit gegeven is geweest met verzaligde blikken en niets proevende lippen uit een gebarsten kopje te drinken tezamen met den held harer droomen . . . Maar we zouden het over slordige mannen hebben, in casu Mies en haar John.

Na een stormachtige begroeting ging John naar boven om zich op te knappen voor tafel en Mies zag met een onderdrukten zucht, dat hij met het uittrekken van zijn jas alweer twee schilderijtjes had scheef gehangen . . . Zij hoorde, terwijl hij vroolijk fluitend naar boven liep, hoe hij tegen ieder der koperen roeden schopte.

Het duurde niet lang of Mies hoorde een noodkreet van boven, „den” noodkreet, dien iedere man slaakt als hij zijn bezittingen niet onmiddellijk vindt op de plaats waar hij ze het laatst deponeerde, „den” noodkreet, waarvan $\frac{7}{8}$ van de mannen verwachten, dat die hun gaden dadelijk alles zal doen laten vallen en los laten waarmede zij bezig zijn om ademloos toe te snellen en naar hun believen te vragen . . .

Wat was er gebeurd? Mies had een ferm besluit genomen en alle op de slaapkamer rondzwerfende borstels, borsteltjes, fleschje brillantine, oude en nieuwe pijpen, dassene. d. een plaats gegeven op een speciaal daartoe ingerichte plank van de muurkast.

„Waar is alles. . . ?” riep John boos en het werd hun eerste avond van stille verwijdering.

Wie had er nu gelijk? — Beiden een beetje.

Rommel is onuitstaanbaar voor nette huisvrouwen maar . . . de opruimingsmanie van sommige vrouwen drijft menigen man het huis uit. Mannen zijn nu eenmaal niet anders dan groote jongens en de meesten hebben van hun schooljaren af van die onwrikbare kleinegewoonten, die hun zeer dierbaar zijn. Waarom wil een

Geruite japon van toile de soie met gepisseerden roken glazen knopen. Hierbij wordt een wijde mouwlooze mantel, gevoerd met dezelfde stof als de japon met spleten ter weerszijden, gedragen.

man een haarborstel altijd „ergens voor de hand” hebben liggen en niet in een lade? Waarom wordt hij woest als we de das, die hij verleden week droeg, wegnemen van tafel of nachtkastje en netjes ophangen? — Waarom . . . waarom . . . och, het zijn meestal zulke kleinigheden en — als we eenmaal een van onze dierbaren moeten missen — dan zijn het niet de keurige opgeruimde kamers die in onze weemoedige herinnering voortleven, doch de vele kleine hebbelikheden, waar we zoo vaak tegen hebben gevochten: asch op het kleed — een pijp op den schoorsteenmantel — een pakje onbetaalde rekeningen achter de klok in de eetkamer — een jas, die toch nooit meer gedragen wordt aan den kapstok van de slaapkamer . . . en zoo zouden we kunnen doorgaan.

Wij moeten een beetje geven en nemen en wanneer het niet al te zeer ontvaardt, kunnen we beter hunne kleine

hebbelikheden ontzien en hier en daar stil eens wat opruimen en rechtzetten zonder er veel ophef van te maken, dan te trachten een man „oog” bij te brengen voor scheeve schilderijtjes, pas-gepoetste-traproeden, schoon gestreken kleedjes en dergelijke.

Maar . . . deze afspraak is een onderonsje en de heeren der schepping behoeven er volstrekt niets van te weten!

Sportcostuumpje van geruit kasha. De mantel is aan kraag, revers, zakken en mouwen met zwart omzoomd. Hierbij wordt een kleine zijden toque met fantasie-speld gedragen.

Recepten.

Limonade. (1 flesch).

Benodigd: 6 ons suiker, 4 kopjes water, 15 gram citroenzuur, 1 fleschje essence, b.v. sinaasappel- of citroen- of frambozen-essence.

Bereiding: Doe de suiker en het water in de pan en laat deze samen even doorkoken onder af en toe roeren. Voeg nu het citroenzuur toe, roer tot dit is opgelost en laat de suikerstroop bijna koud worden. Roer nu de essence er door en doe de limonade in een schoone flesch. Citroenzuur en essence zijn verkrijgbaar bij drogist en apotheker. Deze limonade kan lang worden bewaard. Bij gebruik neemt men $\frac{1}{4}$ glas limonade en de rest water.

Pommes dauphine.

Bereiding: Kook $\frac{1}{2}$ ons boter met 1 maatje water. Wanneer het opkomt roert men er $\frac{1}{2}$ ons meel door, zoodat het van den bodem loslaat. Roer er nu 3 eieren door, alsook 10 gekookte en fijngewreven aardappelen. Breng alles op smaak met nootmuskaat, peper en zout. Schep het met twee lepels uit, zoodat de pommes dauphine een ovale vorm krijgen en bak ze in heete Delftsche slaolie.

Italiaansche salade.

Benodigd: 2 mooie roode wortelen, 8 witte knollen, 2 gare aardappelen, $\frac{1}{4}$ L. doperwtten, 20 prinsesseboonen, wat gare kip, 2 harde eieren, 6 olijven, 1 ons gerookte ossetong, 5 champignons, 1 ons ham, olie, azijn, peper, zout, Worcester-saus, dragon, kervel, mayonnaise-saus.

Bereiding: Schil de wortelen en knollen, snijd de andere groenten aan niet te dunne reepjes en maak alles apart gaar in water en zout, snijd ook de andere ingrediënten op gelijke grootte. Meng alles door elkaar en breng het goed op smaak en schik het in een kristallen bak, bedek het met een dikke mayonnaise-saus en strooi er wat groenten over, welke men van te voren apart gehouden heeft.

Béarnaise-saus.

Bereiding: Doe in een pannetje 10 gram stukgestooten peperkorrels, $\frac{1}{2}$ dL. dragonazijn of kruidenazijn en 4 gehakte sjalotten. Laat dit bijna verdampen, verder wat afkoelen en daarna 4 eierdooiers bijvoegen. Roer het op een warme plaats op de kachel tot het dik wordt en klop er nu langzaam 2 dL. lauwwarme Delftsche slaolie bij. Nu moet men een mooie dikke saus verkrijgen. Filtreer ze door een doek, breng ze verder op smaak met een weinig citroensap en Cayennepeper en doe er als garnituur wat gehakte peterselie en dragon in.

Rhabarberlimonade.

Benodigd: 1 K.G. rhabarberstelen, 3 L. water, 200 G. suiker.

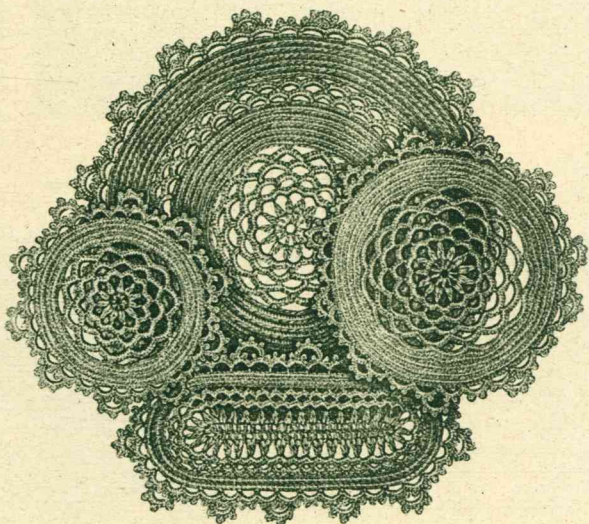
Bereiding: Gebruik liefst roode rhabarberstelen, wasch ze (of wrijf ze schoon) met een vochtigen doek, snijd ze in stukjes en kook die in het water, tot ze door en door zacht zijn. Filtreer het vocht door een haarzeef, waarin een uitgewrongen doek is gelegd, kook het daarna weer even op met de suiker. Laat de vloeistof koud worden, schenk ze in de glazen en verdun ze daarin met water of spuitwater.

Kleedjes-Garnituur voor een Waschtafel.

Het eenvoudig garnituur bestaat uit drie verschillende groote, ronde, alsmede een langwerpige kleedje en wordt met geel haakgaren No. 20 uitgevoerd. Voor het groote kleedje (van ongeveer 29 cM. doorsnede) werkt men om een ronding van 8 kett.

1. toer: 6 kett., 12 maal afw. 4 dubb. st. en 2 kett., aan het eind 1 h. v. st. in den 4. van de 6 kett.

2. toer: Voor 1 st.-figuur 4 kett., 1 dubb. en 1 eenv. tezamen afgewerkt st. om de naastbijz. 2 kett. en aan

het einde de beide steken op de naald met 1 steek doorgehaald. 5 kett. voor het 2. st.-figuur om de volg. 2 kett., 1 dubb. en 2 eenv. st., die na elkander tezamen afgewerkt worden, en als te voren de beide steken op de naald met 1 st. doorgehaald, dan 11-maal afw. 5 kett. en 1 st.-figuur als het laatste, aan het eind 5 kett. en 1 h. v. st. in den 4. van 4 kett.

3. toer: Om elken kett.-boog 7 v. st.

4.—10. toer: 3 h. v. st. in de 3 naastbijz. v. st. steeds afw. 1 v. st. in den midd. steek van elken boog en 7 kett., aan het einde 1 h. v. st. in den 1. b. st.

Steeds afw. als de 3. en 4. toer, doch in den 5. toer 9, in den 7. toer 11 en in den 9. toer 15 v. st. alsmede in den 6. toer 9, in den 8. toer 12 en in den 10. toer 14 kett.

11. toer: 1 kett., 1 v. st. in elken steek; aan het einde als steeds met 1 h. v. st. gesloten.

12. tot den 22. toer: Het werk omkeeren, 1 kett., steeds 1 v. st. in de achterste lus van elken steek, doch naar vereischte wordt gemeerderd, opdat het werk niet trekke, (aan ons model telt de 22. toer 234).

Men haakt na dezen dichten rand van de rechte zijde uit voor 2 rijen bogen den 4. tot den 7. toer (in den 4. toer de v. st. in elken 6. v. st.), dan nog 1 maal den 4. toer, alsmede een dichten rand en ten laatste voor den kant van de rechte zijde uit).

1. toer: Steeds afwisselend 7 kett., 1 v. st. om den 6. volg. steek;

2. toer: * Om de 3 naastbijz. bogen 9 v. st. doch na den 3. en den 6. steek 1 pic. van 4 kett., 1 v. st. in den laatsten v. st., om den volg. boog 3 v. st., 1 pic. en 2 v. st., dan 9 kett. aan den voorgaanden boog in het midden verb., 12 v. st. om de 9 kett. en den 3., 6. en den 9. v. st. 1 pic.; hierna, om den volg.

boog nog 1 v. st., 1 pic. en 3 v. st., van * herhalen. De twee andere ronde kleedjes worden eveneens uitgevoerd, doch men moet bij het grootste na den 9. toer van den dichten rand de kant werken en voor het kleine kleedje volgens de afb. slechts een drie rijen hoog en 7 toeren breed rand haken. Voor het langwerpige kleedje werkt men op een opzetsel van 57 kett.:

1. toer: 4 steken overslaan, 30 maal afw. 1 st. en 1 kett. en wel de eerste 4 en de laatste 4 kett. steeds in den volg., de overige st. in den 2. volg. steek, dan 1 kett., 2 door 1 kett. gescheiden st. in den laatst gebruikten steek en aan de andere zijde van de opzetsteken den toer voortgezet; hierna werkt men steeds met inachtneming van de ronding nog 5 toeren als de 2. tot den 6. toer, dan een raad 4 toeren en ten slotte de kant.

Avondjapon van witte en rose crepe de chine, rijk geborduurd met rose en zwart fluweel.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

17)

at is het eene bewijs. — Nu het andere, dat hij een stuk verschild droeg. Dat het gisteren geweest is, bewijzen ons de bloeddruppels. Ze zijn al geronnen, moeten dus ouder dan vandaag zijn. Aan den anderen kant zijn ze niet droog genoeg om de veronderstelling te wettigen, dat ze ouder dan gisteren zijn."

Simpson had deze redeneering zwijgend aangehoord en viel ook nu zijn metgezel niet in de rede, toen deze voortging :

„Nu het bewijs, dat we hier te doen hebben met een mageren, zelfs een buitengewoon mageren man van zes voet twee duim lengte. Magere menschen hebben smalle, lange voeten, dikke en zware daarentegen, zooals je aan het spoor van Collins kunt opmerken, breede en korte. Nu is dit spoor buitengewoon smal, moet dus van een zeer mageren man afkomstig zijn.

De berekening van de lengte van een persoon uit zijn voetsporen is alweer iets moeilijker. In het algemeen kan men uit de lengte van de schreden de grootte van een persoon afleiden, maar ook slechts heel in het algemeen. Er is evenwel een nauwkeuriger berekening. Je hebt gezien, dat ik mijn voet in het spoor zette, ik draag schoenen nummer 9. Daaruit kon ik gemakkelijk vaststellen, dat de persoon, die hier geloopt heeft, schoenen nummer 11 droeg. Men behoeft alleen maar te weten, dat de lichaamslengte van een mensch zes en een half maal de lengte van zijn voet bedraagt, om tamelijk nauwkeurig te berekenen, hoe groot hij is. Dat geldt wel is waar voor een normaal figuur. Voor andere doen zich evenredige afwijkingen gelden. Een smalle, lange voet zal men met zes en een vierde, een korten, breeden met zes en drie vierde moeten vermenigvuldigen."

„Nu blijft er nog de gewonde knie over om te verklaren," merkte Simpson op, die de uiteenzettingen met opmerkzaamheid gevolgd had.

„O, dat is niet moeilijk," antwoordde Hellwig. „Wie een beschadigde knie heeft, ontziet die bij het loopen. Dat merkt men in het bijzonder bij het optrekken van de voeten. De punt van den voet krijgt daardoor een lichte draaiing naar binnen. Je kunt het bij ieder spoor afzonderlijk zien, dat de linkervoetpunt in vergelijking met de rechter- iets uitgewischt is."

Hij duidde Simpson de bepaalde plekken aan, die zich van de juistheid der opmerking van zijn metgezel kon overtuigen.

„Nou zou ik weleens willen weten, waarom Collins er gisteren niets van verteld heeft, dat hij hier nog een anderen man ontmoet heeft?" vroeg Simpson.

„Dat is mij ook niet geheel duidelijk," antwoordde zijn metgezel. „Misschien dacht hij, dat wij hem al kenden. In elk geval zullen we hem gaan opzoeken. Zijn kamp moet hier in de buurt zijn, want heel ver heeft hij met zijn zwaren last niet kunnen gaan."

Simpson was het hier dadelijk mee eens en zoo volgden zij de voetsporen, die weer spoedig in het bosch voerden. Daar werden zij minder duidelijk, maar het bosch was hier maar een smalle streep, en liep weldra uit op een kaal plateau, dat ternauwernood een dozijn schreden breed was en plotseling door een kloof werd afgesneden.

„Daar zijn we al aan het doel!" riep Simpson zachtjes uit, terwijl hij op een dunne rookkolom wees, die uit de kloof opsteeg.

Zij liepen ongemerkt naar den rand der helling. Het tooneel, dat zich daar voor hun oogen vertoonde, boeide hun belangstelling in de grootste mate. De kloof was volstrekt niet diep, geleek eerder een nauwelijks, waarvan de bodem met gras en kruiden bedekt was. Talrijke rotsblokken lagen over den bodem verstrooid. Een paar dozijn schreden van hun standplaats af zaten twee mannen in het gras met een opgevouwen wollen deken tusschen hen in, die hun als onderlaag voor een kaartspel diende.

Op eenigen afstand van hen was een tent opgeslagen,

waarin eenig kookgereedschap en andere onontbeerlijke kampbenodigdheden schots en scheef door elkaar lagen. Over een nabijzijnd vuur hing aan eenige in den grond gestampte gaffelvormige takken met een dwarshout er over, een verroeste ketel, die nu zeker dienst deed voor de bereiding van het middagmaal der beide mannen. Naast het vuur stond een uit takken ruw tezamen gevoegde schuine stellage met een aantal dwarslatten, waarop smalle, dunne lappen wild te drogen hingen. Daaruit kon men afleiden, dat het oponthoud der mannen hier niet voor een langen tijd berekend was; zij waren blijkbaar bezig proviand te verduurzamen voor de verdere reis. Op een verwijderde plaats weidden twee pakpaarden aan lange touwen, die met pinnen in den grond bevestigd waren.

De beide mannen zagen er verschillend uit. De een maakte een tamelijk ongunstigen indruk, minder door zijn verwaarloosde, bemodderde en verscheurde kleeren, die hier in de wildernis niet zoo erg opvielen, dan wel door zijn verwilderd blond haar, zijn dikke blauwrooden neus en de onbeschrijfelijk dreigende uitdrukking van zijn gezicht.

Zijn metgezel was in alles het tegendeel. Hij was groter en slanker. Zijn kleeding was zorgvuldiger. Zijn kleine zwarte snor en het pikzwarte glanzende

Een paar dozijn schreden van hun standplaats af zaten twee mannen...

hoofdhaar, dat met zijn stekende, koolzwarte oogen overeenstemde, zagen er eveneens verzorgd uit. Daarmede stemden zijn handbewegingen als hij de kaarten opnam of neerwierp, geheel overeen. Zij gaven blijk van een verwaande gekunsteldheid, die men onmiddellijk opmerkt bij aangeleerde manieren.

„Halt! de koning hier! jij hebt zoeven vals gespeeld," hoorden de toeschouwers op het plateau plotseling den borsteligen man in scherp protest uitroepen.

„Valsch? Ik heb mijn levenlang nog nooit vals gespeeld!" wees de ander de beschuldiging rustig op gemaakten toon af. „Ten minste niemand heeft het nog ooit gezien, als ik het deed," voegde hij er onder voorbehoud bij.

„Ik heb het evenwel gezien," bleef de ander zijn bewering volhouden.

„Nu, wat zou dat?" was het gelaten antwoord. „Daar zie je alleen maar uit, hoe men bij dat vervloekte omzwerven in deze afschuwelijke wildernis alle geoefendheid verliest."

„Waarvoor heb jij die oefening noodig? Als we het goud gevonden hebben, behoef je niet meer valsch te spelen!"

„Nu tot zoolang wil ik me toch maar liever blijven oefenen, want van tijd tot tijd komt het me voor, dat die goudzoekerij op niets uitloopt. Bovendien kun je niet verlangen, dat ik me urenlang met zoo'n vervelend spel bezighoud, als ik er niet eens eenige vingeroefeningen bij doen kan."

Er klonk eerlijke verontwaardiging uit de stem. Het verdere onderhoud werd nu door een toornige stem onderbroken, die van den tegenovergestelden wand der kloof tot hen doordrong.

Verwonderd keken Simpson en Hellwig in die richting. Daar stond een buitengewoon groote en opvallend magere man, die juist uit het struikgewas moest zijn te voorschijn gekomen en van wiens komst zij niets gemerkt hadden, omdat hun opmerkzaamheid geheel in beslag genomen werd door de beide mannen onder in het dal. Hij droeg een geweer met dubbelen loop aan een riem over zijn schouder en zwaaide met een gedeukten, ouden vilten hoed.

„Jelui vervloekte stomkoppen!" riep hij uit. „Heb jelui soms paardenhaar in plaats van hersens in je wormstekige schedels, dat je onze aanwezigheid door rooksignalen wilt verraden? Geef maar liever dadelijk een krant uit om haar bekend te maken!"

„Zonder vuur kan je niet koken," verdedigde zich de borstelige eenigszins norsch, terwijl hij evenwel toch opstond om het wat dichter ineen te schuiven. Hij wilde er blijkbaar nog iets aan toevoegen, maar werd daarin verhinderd door een luid „Hallo!" van zijn langen metgezel, die zoo juist de beide vreemdelingen op den tegenovergestelden rand der kloof opgemerkt had.

„Hallo!" riepen dezen terug en de beide mannen beneden staarden in de grootste, blijkbaar allesbehalve vreugdevolle verrassing naar de plotseling in hun gezichtskring gekomen vreemdelingen, die al van den bergrand naar beneden klommen.

De lange had dit intusschen eveneens van de andere zijde gedaan. Er volgde een begroeting met het gewone heen- en weergevraagd. Zooals zich wel niet anders vermoeden liet, waren de vreemden prospectors. Zij kwamen diep uit het binnenland en bevonden zich op reis naar Juneau. Twee dagen geleden waren zij hier aangeland, om hun paarden, die door het open afklauteren van steile bergwanden en het neerdalen in verbrokkelde kloven overmatig vermoeid waren, eenige dagen rust te gunnen.

Dat klonk zeer aannemelijk, maar de in het rond liggende voorwerpen verrieden echter, dat zij niet bepaald de volle waarheid te hooren kregen. Het kamp droeg de onmiskenbare sporen van een reeds langer oponthoud dan van twee dagen. Simpson zoowel als Hellwig kende ook het type van mannen, die na een weken- en maandenlangen strijd met de natuur, die hun beletten wil in haar geheimen door te dringen, van de bergen en kloven en donkere wouden terugkeeren met holle oogen en wangen, de kleeren in lompen, de schoenen opengescheurd, maar met een trek van grimmige vastberadenheid op hun gelaat.

Neen, deze trek vertoonde zich niet op de gezichten der drie mannen. Vastberadenheid en hardheid lag er genoeg in, maar ze waren van een soort, die men bij spoorweg- en automobielbandieten ziet en toonde trots alle scherpte en verbetering der uitdrukking toch onmiskenbaar de verdoezelde lijnen van een verwekelijkt stadsleven vol uitpattingen. Het weinig kloppende van hun verhaal viel niet zoo heel erg op. Waarom zouden zij vreemden hun plannen en voornemens onthullen, als ze meenden, die door geheimhouding beter te kunnen beschermen?

De beide vrienden hadden den lange nauwkeurig gadeslagen en daarbij opgemerkt, dat deze bij het heen en weer loopen, zonder nu juist te hinken, zijn rechterbeen eenigszins ontzag. Dat gaf hun de zekerheid, dat hij de man was, wiens sporen zij boven op het plateau naast die van Collins gezien hadden. Zij hadden verwacht, dat hij melding zou maken van zijn ontmoeting met Collins en toen dit niet gebeurde en hij zich over het geheel weinig mededeelzaam betoonde, maakte Simpson hierover een opmerking.

Er volgde niet dadelijk een antwoord. Simpson bemerkte slechts, dat de wenkbrauwen van den lange zich iets meer tezamen trokken, terwijl zijn bij het vuur zittende metgezellen een snellen, doch onaangenaam onderzoekenden blik op de beide vrienden richtten. Daarop spooog de eerste een lange straal van bruin tabakssap, dat merkwaardig dicht langs Simpson's gezicht kwam, in het gras uit en zeide onverschillig :

„Het schijnt wel, dat de streek hier al overbevolkt is. Hoe weet jelui dat eigenlijk?"

„Wij hebben jelui sporen immers daar boven gezien." Daarmee was de zaak afgedaan. Daar de vrienden merkten, dat zij hier niet buitengewoon welkom waren, namen zij afscheid, om hun jacht te vervolgen.

Natuurlijk gaf de ontmoeting met de drie prospectors aanleiding tot een levendige gedachtenwisseling.

(Wordt vervolgd).

Abonnees, maakt nieuwe abonnees! Uw aanbeveling van ons blad moet succes hebben! Voor iederen abonnee, dien gij aanbrengt, ontvangt ge een keurig boekwerk cadeau! Ook uw nieuwe abonnee ontvangt gratis een boekwerk!

DEN HAAG · AMSTERDAM · ROTTERDAM
PANDER
 & ZONEN

CRETONNE

80 C.M.
 BREED
 P. MTR. **0.80**

Kapitein: „Ja Mevrouw, dat is nu de beroemde Duitse Rijn!”
 Mevrouw: „Zoo! Maken ze hier nu dien bekenden Rijnwijn van?”

„Waarom neem je Willy toch altijd mee als je iets gaat koopen, indien jelui zoo'n hekel aan elkaar hebt?”
 „Ik koop, wat zij zegt dat me niet goed staat!”

Van ons Boekenplankje

Boeken zijn medicijn voor den geest

Gustav Frenssen, *Lütje Witt*. — Van dit jaarlijk bijzondere boek, dat uitmuntend vertaald is door Dr. C. D. Sax, lezen wij in een recensie: „Dit boek zal zeker gelezen worden en ten zegen zijn...”

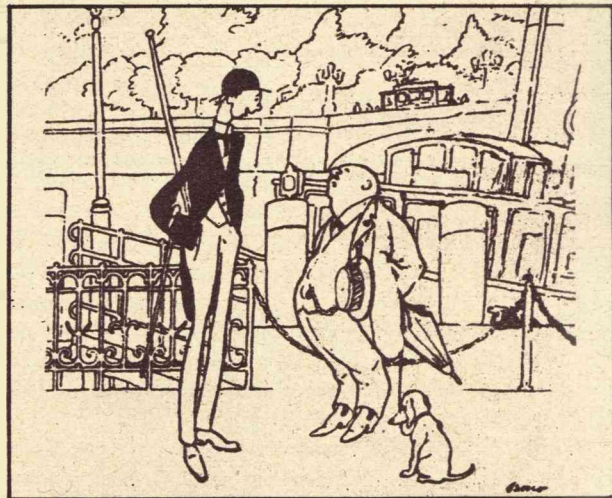
Gustav Frenssen, *De Predikant van Poggsee*. — Van dit werk, dat eveneens door Dr. Sax vertaald werd, heet het in een beoordeeling: „Koop dit boek... Dit is het boek der groote vertroosting, het rijkste, dat wij gelezen hebben in dezen tijd...”

Johannes Jörgensen, *Jeruzalem*. — Wanneer een schrijver als Jörgensen U door Kanaän, het land van het Oude en Nieuwe Testament voert, kunt ge er zeker van zijn dat ge geniet... Dit fraaie boek, dat zich uitmuntend tot geschenk leent, is met ongeveer honderd platen rijk geïllustreerd.

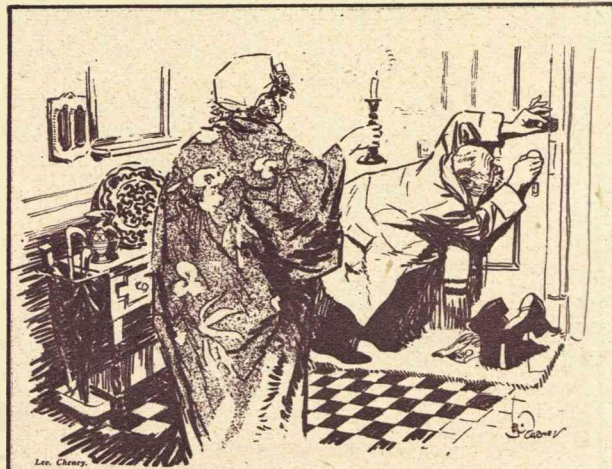
Zwitserland. — Een schitterend uitgevoerd prachtwerk. Ongeveer 250 illustraties in koperdiepdruk verlichten den aangenaam geschreven tekst van den heer A. Pieters, Directeur der Nederlandsche Reisvereniging. Een werk, dat een blijvend genoegen schenkt.

Johan Boyer, *Van eigen stam*. — Geheel de Nederlandsche pers houdt „Van eigen stam” voor het meesterwerk van dezen zeer begaafden schrijver.

Alle deze boeken zijn verschenen bij A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden.

„Gisteren werd ik haast overreden door een klein auto'tje. Ik kon nog maar net bijtijds mijn beenen wijd zetten!”

Vrouw (die haar man hopeloze pogingen ziet doen om, om twee uur middernacht, de deur te sluiten): „Wat doe je daar?”
 Hij (radio-enthousiast): „Ik probeer New-York te krijgen.”

VOOR DE JEUGD

PRINSES GOUDMOND.

I.

ER was eens een koning, die een zeer lieve en schoone dochter had. Alle menschen hadden haar lief, want zij zong zoo mooi als een nachtegaal. Daarom heette zij ook Goudmond. Toen de koning stierf, erfde Goudmond den troon.

Op zekeren dag deed zij een wandeling door het park zonder op den weg te letten en zoo kwam zij aan het meest afgelegen deel van het groote park, dat geheel verwilderd was. Hier bevond zich, het „Zwarte meer”, een somber uitzieende groote waterplas, waarvan gezegd werd dat het bodemloos was. Blauwe libellen dansten in het riet langs den oever, waarin het waterhoen nestelde.

Goudmond vleide zich in de schaduw van een tulpenboom in het gras neer en begon haar mooi zwart haar met witte paarsnoeren te doorvlechten. Daarbij zong zij zoo mooi, dat de vogels in het bosch zwegen en de reeën onbevreesd naderbij kwamen en zich voor Goudmond's voeten in het gras neerlegden.

Maar ook nog een ander luisterde, zonder dat Goudmond het vermoedde, tusschen het riet verborgen naar haar gezang. Diep in het zwarte meer huisde in de modder de moerasheks... Die was zoo leelijk en afschuwwekkend als Goudmond mooi en lieflijk was, en haar stem klonk afschuwelijk als het gekwaak van een kikvorsch. De heks had, de prinses dikwijls in het park gezien en zij haatte Goudmond, omdat deze zoo schoon was. Haar groene oogen gluurden vol woede tusschen het riet door, toen zij het gezang hoorde. Toornig schudde zij het groote

Terwijl zij zich voorover boog, viel plotseling de zware kroon in het donkere water.

hoofd en balde haar vuist naar Goudmond, terwijl zij in de modder wegzonk.

De prinses had onderwijl haar kapsel gereed, zij boog het riet terzijde, om in den waterspiegel te kunnen zien, hoe het haar stond. Doch plotseling slaakte zij een kreet van schrik: terwijl zij zich diep voorover boog, was plotseling de zware kroon van haar hoofd gegleden en met een luiden plomp in het donkere water verdwenen. Een paar groote kringen vertoonden zich op het water, toen was alles stil.

Weenend sloeg Goudmond de handen voor het gelaat. Wat moest zij doen? Toen ijdele zij naar het paleis terug en zond bedienden met lange haken naar het meer, om de kroon op te visschen.

Een hoonend gekwaak klonk haar na en uit het riet dook het groote hoofd van de moerasheks op, waarop nu de kroon schitterde.

Het zoeken van de bedienden bleek vruchteloos; geen der stangen was lang genoeg, om den bodem van het meer te bereiken en vol yerdriet vernam de prinses, dat haar kroon niet teruggevonden was.

Maar ook het volk hoorde hiervan en morde, dat een prinses zonder kroon over het land heerschte. Toen dan ook den volgenden morgen Goudmond haar troon bestijgen wilde, trad haar eerste minister op haar toe, schudde het gepoederde hoofd en zei:

„Edele prinses, het volk wil niet langer door u geregeerd worden, want een prinses zonder kroon is geen ware prinses. Ook in het paleis kunt ge niet langer blijven. Eerst wanneer gij uw kroon teruggevonden hebt, kunt ge terugkeeren. Dan zullen wij u hartelijk verwelkomen.”

De minister maakte hierop een diepe buiging en verdween. Goudmond was diep treurig; hoe streng werd zij voor haar kleine ijdelheid gestraft. Doch het volk had gelijk. Een prinses die haar kroon, het teken van haar waardigheid, niet bewaren kan, kan men ook de zorg van land en volk niet toevertrouwen.

„Het volk wil niet langer door u geregeerd worden,” zei haar eerste minister.

Stilzwijgend ging zij haar kamer binnen, deed haar rijk gewaad uit en trok de kleeding van een harer kamermeisjes aan. Toen deed zij eetvoorraad voor eenige dagen in een tasch en verliet heimelijk en weenende haar paleis door een achterdeur.

Na dagenlang geloopt te hebben, kwam zij aan een boerenhofstede, die op de grens van haar land lag. Daar vroeg zij bescheiden of men haar werk en onderkomen geven wilde.

De boer zocht juist een ganzenhoedster en dus kon zij blijven. De boerin wees haar een klein donker kamertje als nachtverblijf aan. En hoewel dikke tranen langs Goudmond's wangen liepen, was zij toch verheugd dat zij bij goede menschen gekomen was. Iederen morgen dreef zij haar kudde ganzen de berghelling op, daar zat zij dan in het gras en maakte kransen van gele sleutelbloemen. En wanneer zij die op haar donkere lokken drukte, verbeeldde zij zich dat zij haar verloren kroon weer terug had. En dan zong zij zóó mooi, dat de houthakkers in de verte op hun bijl bleven rusten om naar de vreemde maagd te luisteren en de ganzen zich tegen haar aandrongen en vergaten voort te loopen.

(Wordt vervolgd).

Vraag: Hoe schrijft men duizend, vijfhonderd en honderd in cijfers zonder nullen?

Antwoord: M. D. C.

OOM TOM.